

หลวงปู่เทียมน

ความมหัศจรรย์ในพระธรรมดา

นพ. วัฒนา คุปพรณมจักร

หลวงปู่เทียน

ความมหัศจรรย์ในพระธรรมดา

นพ. วัฒนา ฐพรณมจักร

หนังสือในโครงการ
อาจารย์บุชา วาระ ๑๐๐ ปี ชาตกาล หลวงพ่อเทียน จิตตสุโท

ชื่อหนังสือ: หลวงพ่อเทียน ความมหัศจรรย์ในพระธรรมดา

ผู้บันทึก: นพ.วัฒนา สุพรหมจักร

ทีมบรรณาธิการ: สิริรัตน์ เจ้าประเสริฐ | สมคิด มหิศยา | สมใจ สิงห์สา

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๔๙๖-๔๒๖-๗

จำนวนพิมพ์ ๕๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม ๒๕๕๔

พิมพ์เป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

พิมพ์ที่: หจก. ธนาพรินตัง

๑๒๕๒/๒ ซ.สุขุมวิท ๑๐๑/๑ ถ.สุขุมวิท แขวงบางจาก

เขตพระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๒๖๐ โทรศัพท์ ๐๒-๗๔๓-๙๐๖๘-๙

รูปเล่มและปก: sjsing@yahoo.com

สนับสนุนการจัดพิมพ์โดย

ผู้ปฏิบัติธรรมและญาติธรรมที่ร่วมสนับสนุนโครงการผลิตสื่อธรรมะ
ภายใต้โครงการอาจารย์บุชา ๑๐๐ ปี ชาตกาล หลวงพ่อเทียน จิตตสุโท

ผู้สนใจหนังสือ หรือผู้ประสงค์จะจัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

กรุณาดูรายละเอียดที่ <http://www.luangporteean.net>

คำนำ

สืบเนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นปีที่ครบรอบ ๑๐๐ ปี ชาตกาล หลวงพ่อเทียน จิตตสุโภ ประมาจารย์ด้านการเจริญสติแบบเคลื่อนไหว ... ถึงแม้ว่าหลวงพ่อกันไผ่มรณภาพไปนานกว่า ๒๐ ปีแล้ว แต่แนวทางการสอนวิธีปฏิบัติของท่าน เพื่อนำไปสู่การพ้นทุกข์ตามคำสั่งสอนของบรมศาสดาเอกของโลกคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ก็ยังคงมีผู้สืบทอดปฏิบัติต่อกันมา จากรุ่นสู่รุ่น รุ่นแล้วรุ่นเล่า และขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ มากขึ้นทุกวัน ทั้งนี้ เป็นเพราะศิษยานุศิษย์จำนวนมากของหลวงพ่อบุคคลที่ได้ปฏิบัติ “การเจริญสติแบบเคลื่อนไหวตามแนวทางหลวงพ่อกันไผ่” อย่างต่อเนื่องจริงจังและสม่ำเสมอ ล้วนประจักษ์ว่าสามารถทำให้ความทุกข์ค่อยๆ เบาบางลง จนพ้นทุกข์ได้ในที่สุด และกลับมาประสบความสำเร็จ สุข มองโลกในแง่บวกได้อีกครั้ง ... ศิษยานุศิษย์บางท่านถึงกับกล่าวว่า “เหมือนตายแล้วเกิดใหม่”

ด้วยความสำนึกในคุณูปการอันมากล้นของหลวงพ่อกันไผ่และเพื่อเป็นการ **เสนอทางเลือกอีกทางหนึ่ง** ให้แก่ผู้ที่กำลังเสาะแสวงหา “วิธีการ” เพื่อความดับทุกข์ ศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อกันไผ่ซึ่งมีทั้ง “พระ” และ “โยม” จึงร่วมกันจัดงาน “**อาจริยบูชา ๑๐๐ ปี ชาตกาล หลวงพ่อกันไผ่ จิตตสุโภ**” ขึ้น โดยกำหนดให้มีพิธีเปิดงานฯ ที่หอจดหมายเหตุพุทธทาส อินทปัญโญ สวรรคโลก จตุจักร กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ ๒๖ - ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ จากนั้นก็มีการจัดงาน ณ ภาควิชาอื่นๆ อีกดังนี้

วันที่ ๑๑ - ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ “**รู้ลึกตัว วิถีแห่งสติ**” ณ โฮงเฮียนสืบสานภูมิปัญญาลานนา จังหวัดเชียงใหม่

วันที่ ๑๖ - ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ “**จิตตปัญญาศึกษา เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน**” ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จังหวัดสกลนคร

วันที่ ๒๐ - ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ณ วัดป่าโคกดินแดง อำเภอ
นาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

**วันที่ ๒๘ - ๓๐ มกราคม ๒๕๕๔ “เทียนธรรม นำสากล” ณ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสวนธรรมสากล จังหวัดสงขลา**

วันที่ ๑๗ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ “เทียนธรรม รำลึก ๑” ณ
วัดทับมิ่งขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดเลย

วันที่ ๑๗ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ “เทียนธรรม รำลึก ๒” ณ วัดทับ
มิ่งขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดเลย พร้อมทั้งมีพิธีปิดงาน “อาจริยบูชา ๑๐๐ ปี
ชาตกาลหลวงพ่отิเียน จิตฺตสุโก” ณ ที่แห่งนั้นด้วย

โดยในการจัดงานฯ ณ หอจดหมายเหตุพุทธทาสฯ ระหว่างวันที่
๒๖ - ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และในการจัดงาน “เทียนธรรม นำสากล”
ณ จังหวัดสงขลา ระหว่างวันที่ ๒๘ - ๓๐ มกราคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการ
อำนวยการโครงการอาจริยบูชา วาระ ๑๐๐ ปี ชาตกาลหลวงพ่отิเียน
จิตฺตสุโก ได้เรียนเชิญคุณหมอวัฒนา สุพรหมจักร มาร่วมเป็นวิทยากรด้วย
จึงเป็นที่มาของการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ กล่าวคือ ในการติดต่อประสานงานกัน
คุณหมอวัฒนาได้กรุณาเล่าถึงการถาม-ตอบธรรมะ ระหว่างคุณหมอกับ
หลวงพ่отิเียน ในขณะที่หลวงพ่отิเียนเป็นคนป่วยและอยู่ในความดูแลของท่าน
คำตอบเกี่ยวกับธรรมะที่คุณหมอได้รับจากหลวงพ่отิเียนทำให้คุณหมอมั่นใจ
ว่า “หลวงพ่отิเียน” มี “ความมหัศจรรย์ใน” ความเป็น “พระธรรมดา”
ของท่าน เป็นเหตุให้ “หลวงพ่отิเียนไม่เคยตาย ผู้ที่มีรณภาพนั้นคือ
พระพันธ์ อินทวิชิตต่างหาก”

ด้วยจิตคารวะ

คณะกรรมการอำนวยการโครงการอาจริยบูชา
วาระ ๑๐๐ ปี ชาตกาลหลวงพ่отิเียน จิตฺตสุโก

๑ มกราคม ๒๕๕๔

จดหมายคุณหมอวัฒนา

ฉบับที่ ๑

เรียน คณะกรรมการอำนวยการโครงการอาจริยบูชา ๑๐๐ ปีชาตกาล
หลวงพ่อกุศล จิตตสุโก

ผมขอขอบพระคุณที่ได้ให้โอกาสร่วมเสวนาครั้งนี้และเสียสละมาก
ที่พลาดโอกาสไม่ได้เข้าร่วมตั้งแต่แรก ผมจะกลับมาจากการประชุมทาง
การแพทย์ที่ฮานอย คืนวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ นี้และจะไปร่วมงาน
ตอนเช้าแน่นอน

ผมได้รู้จักหลวงพ่อกุศลในฐานะที่ท่านเป็นคนไข้ มองเห็นท่านในฐานะ
พระธรรมดาคณะหนึ่ง แต่เมื่อได้รู้จักมากขึ้นอีกเพียงเล็กน้อย ก็ประทับใจ
ความมหัสจรรย์ จากความเป็นธรรมดาของท่าน ที่ได้ปลุกตัวผมให้ตื่น
ขึ้นมาในขณะที่ผมไม่ได้นอนหลับ ทำให้ชีวิตผมเปลี่ยนไปตั้งแต่วันนั้น ถึงแม้ยัง
เป็นปุถุชนที่ยังทำหน้าที่เป็นศัลยแพทย์ผ่าตัดทุกวันก็ตาม

ผมเองได้ศึกษาศาสนาอื่นๆ ก่อนที่ผมจะสนใจพุทธศาสนาผมมีคำถาม
คาใจตลอดเวลาว่า ศาสดาที่ตั้งศาสนาต่างๆ ในโลกนี้ (ที่ใหญ่ๆ สำคัญๆ)
ต่างเกิดเมื่อ ๒,๐๐๐ ปีที่แล้วทั้งนั้น สังคมสมัยนั้นเราทราบกันดีว่าเป็นเพียง
สังคมกสิกรรมพื้นฐาน ผู้คนไม่มาก คำสอนของศาสดาต่างๆ สำหรับคน
ยุคนั้นๆ เราพอเข้าใจได้ แต่ปัจจุบันโลกเปลี่ยนไปตั้งมากมาย สังคมมีการ
พัฒนาเปลี่ยนแปลงซับซ้อนยุ่งเหยิง ต่างจากเดิมจนแทบจะไม่เห็นเค้าเดิม
แล้วคำสอนของศาสดาต่างๆ รวมทั้งของพระพุทธเจ้าด้วย ที่สอนคนสมัยนั้น
จะยังสามารถสอนคนปัจจุบันได้หรือไม่ ?

คำถามคาใจฉันนี้ ผมได้เที่ยวถามคนที่ได้สมญานามว่าเป็นผู้รู้ในศาสนาต่างๆ รวมทั้งพระอีกหลายองค์ (ที่เรานับถือกัน) ก็ยังไม่เข้าใจในคำตอบ จนกระทั่งผมมีโอกาสถามหลวงพ่อเทียน ซึ่งท่านตอบผมโดยทันทีไม่ลังเลเพียงประโยคเดียว ทำให้ผมสว่างจากความมืดที่ผมหลงทางติดอยู่เสียตั้งนานหลายปี ทำให้ผมมั่นใจในการศึกษาพุทธศาสนาตั้งแต่นั้นวันนั้นเป็นต้นมา ความสว่างวาบเดียวที่ได้จากท่านทำให้ผมได้รู้จักตนเอง ดำเนินชีวิตได้ โดยรู้และเห็นทางที่จะไปอย่างชัดเจน ด้วยความมั่นใจไม่หลงทางเหมือนเดินในความมืดเหมือนเก่า เข้าใจได้ว่าความรู้ต่างๆ จะเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ก็ดี ศาสนา ปรัชญาก็ดี ฯลฯ ต่างเป็นเรื่องเดียวกัน มีความต่อเนื่องกันทั้งสิ้น มีแต่เราที่รู้ไม่จริงต่างหาก ที่ไปทำให้ยุ่งเหยิงจนเกิดความขัดแย้ง กล่าวหาซึ่งกันและกัน จนวนวนายดังที่เห็นกันอยู่

ด้วยเหตุนี้ ตอนที่พิมพ์หนังสือ “ปกติ” ผมจึงมอบคำตอบของหลวงพ่อที่ตอบคำถามผมโดยไม่มีลิขสิทธิ์ เพราะว่าถ้าจะมีสักหนึ่งหรือสองคนในจำนวนร้อยหรือพันคนที่ได้อ่านแล้ว ถูกปลูกให้ตื่นเหมือนผมบ้าง หรือได้ปลดปล่อยความยึดถือที่ได้มาโดยไม่รู้ตัวจากการศึกษาในรูปแบบที่ทำให้เราหลงทาง หรือเราเองที่หลงผิด เป็นเครื่องหรือของทรงรูปร่าง มัดแข้งขา เป็นอุปสรรคที่จะเข้าถึง “ธรรมะ” ที่แท้จริง ผมก็ยินดีและดีใจมากแล้ว

ถ้าคณะกรรมการ เห็นว่า ที่ผมบันทึกในบทความ “หลวงพ่อเทียน ความมหัศจรรย์ในพระธรรมดา” ในหนังสือเรื่อง “ปกติ” จะยังพอมีประโยชน์ที่จะเผยแพร่ได้บ้างสักเล็กน้อยในงานที่จัดเพื่อรำลึกถึงเป็นอาจริยบูชา ก็ขอให้ดำเนินการได้เลยตามสะดวก ผมก็มีความยินดี ที่จะขอร่วมด้วยครับ บทความนี้ได้แปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยพระอาจารย์ Charles และภาษาสเปน ที่ประเทศอาเจนตินา (มีคนบอกว่ามีแปลเป็นภาษาจีนที่ไต้หวันด้วย แต่ผมยังไม่เห็น)

ถ้าท่านใดสนใจ ให้พิมพ์ชื่อผม "vatana supromajakr" เข้าไปใน google ก็จะได้เห็นครับในเรื่อง "Luangpor Teean; the singularity of an ordinary monk" ทั้งสองภาษา

ผมขอเรียนอีกครั้งว่า ผมไม่มีสิทธิด้วยเหตุว่า ถ้าไม่ใช่ผมถาม ก็จะมีคนอื่นถามคำถามนี้ ถ้าไม่ใช่หลวงพ่อเทียนตอบ ก็จะมีคนที่รู้ธรรมะที่แท้จริง ตอบคำตอบเช่นเดียวกัน เพราะหลวงพ่อกล่าวเสมอว่า “คนที่รู้ธรรมะที่แท้จริงนั้นจะรู้สิ่งเดียวกัน ไม่ขึ้นกับเพศ วัย หรือภาษาที่พูด” นี่เป็นคำกล่าวของผู้ที่รู้ “ธรรมะ” ที่แท้จริงเท่านั้น ที่จะกล่าวยืนยัน รับรอง คำพูดประโยคนี้อย่างมั่นใจ

ท้ายที่สุด ผมยินดีมากที่งานนี้เป็นงาน ๑๐๐ ปีแห่งชาตกาลของหลวงพ่อ ด้วยเหตุว่าผมได้โต้แย้งกับลูกศิษย์ของหลวงพ่อหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องกรรมรณภาพของท่านว่า “หลวงพ่อเทียนไม่เคยตาย ที่มรณภาพนั้นคือ พระพันธ์ อินทวิธ ต่างหาก”

ด้วยความนับถือ

วัฒนา ฐพรนมจักร

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

จดหมายคนหมอแวพัฒนา

ฉบับที่ ๒

เรียน คณะกรรมการอำนวยการโครงการอาจริยบูชา วาระ ๑๐๐ ปี ชาตกาล
หลวงพ่อเทียนจิตตสุโ

ผมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นหมูกัลยาณมิตร ได้สละเวลาร่วมแรง
ร่วมใจจัดกิจกรรมเพื่อเผยแพร่คำสั่งสอนของพระธรรมดา ๆ องค์หนึ่งที่ท่านได้
กระทำตลอดเวลาเหมือนดังชื่อของท่านว่า “เทียน” ที่สว่างไสวในท่ามกลาง
สังคม ที่มีแต่สิ่งชักนำไปสู่สภาวะแห่งความตกต่ำและมีมืดมิด คำสอนของท่าน
เพียงเล็กน้อย ก็เป็นดั่งแสงเทียนที่สว่างอย่างเป็นธรรมชาติแท้ๆ แต่สามารถ
นำทางเรา ที่หลงอยู่ในความมืด ให้ไปพบกับความสว่างแห่งชีวิตที่แท้จริงได้
เป็นคำสอนตรงๆง่ายๆที่ปราศจากการปรุงแต่งเจือปน ไม่มีเลยสำหรับคำพูดที่
โอ้อวด ฟุ่มเฟือย อมม่อม ที่พยายามแสดงถึงราคาของคำที่พูด และไม่มีเลย
ที่จะต้องตีความในสำนวนโวหารที่วกวน จนคนฟังไขว้เขว หลงทาง เนื่องจาก
“สารพิษแห่งสำนวนภาษา” แปรเป็นอยู่

คำสอนของท่านเป็นสังขธรรมเรียบง่าย เป็นผลจากการที่ “รู้แจ้งและ
รู้จริง ไม่ใช่รู้จักหรือรู้จำ จากตำรับตำราหรือจากการอ้างถึงคำพูดของ
คนอื่น ๆ” ดังนั้น แม้จะเป็นเพียงคำหรือสองคำที่ท่านสอน จึงมีพลังสามารถ
“กระแทกใจคนฟังที่กำลังแสวงหาสังขธรรมอย่างมีอานุภาพ” ปลดปล่อยทำให้
สิ่งที่เราหลงผิด หรือเข้าใจผิด อันเป็นอุปสรรคขวางกั้นที่ทำให้เรางมมาย
หลงอยู่ในความไม่จริง แต่เข้าใจผิดคิดว่าจริง เป็นสนิมทางปัญญา ได้หลุด
ออกไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งหลวงพ่อกเคยกล่าวว่า “เมื่อเรามีตัวตนที่เบาดีแล้ว เราจะ
ยืนอยู่หน้าประตูทางสู่พระนิพพานอย่างแน่นอน”

หลวงพ่อบอกสอนแต่ความจริง ในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านเคยบอกว่า คนที่เข้าใจที่ท่านสอนนั้น ในร้อยคนที่ฟัง จะเข้าใจที่ท่านสอนนั้นเพียงสอง-สามคนก็นับว่ามากแล้ว ทั้งนี้ ไม่ใช่อุปสรรคทางภาษา แต่เป็นเพราะคนส่วนใหญ่ นั้นติด “บุญ” จนบุญนั้นแหละเป็นตัวอุปสรรคจริงๆ ขวางประตูตนเอง ที่จะเข้าหาสู่สัจธรรม ท่านกล่าวกับผมว่า “ถ้าจะให้ท่านสอนอย่างอื่นที่ไม่ใช่ธรรมะนั้น ท่านขอไม่ทำ!!”

ท่านได้ชี้ทางสว่างครั้งหนึ่งว่า “บุญ (ในความหมายของท่าน) เหนือบุญ (ตามความหมายที่เราเข้าใจเช่นทั่วไป) ก็คือ การรู้จักตนเอง ไม่มีทุกข์นี้แหละ”

ครั้งสุดท้ายที่ท่านอาพาธเป็นปอดบวมและบอกกับคณะแพทย์ก่อนที่จะรักษาว่า ท่านกำลังจะตายแน่นอนจากการเจ็บป่วยคราวนี้ ผมจึงถามท่านเป็นครั้งสุดท้ายว่า “ถ้าสิ้นท่านแล้ว หากผมต้องการศึกษาธรรมะเพิ่มเติมอีก ท่านจะแนะนำให้ผมไปเรียนกับใคร จึงจะได้ผลดี”

ท่านตอบประโยคเดียว ผมก็สว่างแล้วว่า “ให้ศึกษาที่จิตใจตนเอง จิตใจของตนเองนี่แหละ เป็นครูที่ดีที่สุด”

ผมอยากเรียนให้คณะกรรมการได้ทราบ ว่า เพราะคำตอบสุดท้ายของท่านนี้เอง ทำให้ผมไม่มีความสงสัยในชีวิตตนเองอีกเลยจนบัดนี้ และเข้าใจแจ่มแจ้งว่า การที่คนไม่รู้หนังสือ (แต่รู้จริง) จะสามารถสอนคนที่ศึกษาธรรมะมาอย่างมากมายได้อย่างไร แท้ที่จริงแล้ว การศึกษาของเราที่ผ่านมา เป็นการสร้างโปรแกรม กำหนด และตีกรอบความคิดของตนเองมากเกินไป จนไม่กล้าที่จะคิดนอกกรอบ หรือคิดเกินกว่าที่ตัวเองกำหนดตั้งไว้ ซึ่งเราเป็นคนทำเองทั้งนั้น จึงหาสัจธรรมด้วยความยากลำบาก หลวงพ่อบอกว่าไม่เคยถูกโปรแกรมเหมือนคนอื่นๆ ที่เรียนมามากๆ ท่านเป็นอิสระ จึงเข้าถึงสัจธรรมได้โดยง่าย

ที่ผมเรียนให้ทราบทั้งหมดนี้เพียงแต่เพื่อเล่าประสบการณ์ ที่ผมโชคดี มีโอกาสแกไขข้อสงสัยของตนเองกับท่านโดยตรง จึงได้รู้อย่างมั่นใจว่า ถ้าหากเราปราศจากความยึดมั่นนี้ทำให้เราหลงผิดแล้ว ความแตกต่างระหว่าง รู้กับ

ไม่รู้ หรือ มืดกับสว่าง ก็เป็นเรื่องไม่ยาก เปรียบเสมือนต้องการคว้ามือ
เท้านั้นเอง

และที่แน่ๆ นั้น ผมไม่เคยมีเจตนาหรือตั้งใจที่จะเชิดชูท่านเกินความ
เป็นจริง ไม่เคยคิดที่จะทำให้ท่านเป็นหลวงพ่ที่มีศิสร หรือหวังเพื่อให้
คนอื่นมาเชื่อ หรือชักจูงให้คนมานับถือมากขึ้น แล้วจะได้เป็นการเสริม
บารมีของท่าน

การเชิดชู สรรเสริญ ยกย่องสังฆกรรม แม้จะท่วมท้นกระทำอย่างมากมาย
ก็ไม่ได้ทำให้สังฆกรรมนั้นๆ ดีไปกว่าที่เป็นอยู่แล้วฉันใด ถ้าไม่ใช่สังฆกรรมแล้ว
แม้จะเชิดชู สรรเสริญ ยกย่องอีกหมื่นเท่าทวีคูณ ก็ไม่สามารถเปลี่ยน
สิ่งที่ไม่ใช่สังฆกรรม ให้กลายเป็นสังฆกรรมได้ฉันนั้น เรื่องของ “หลวงพ่
เทียน” ก็เป็นดังเช่นเดียวกัน

ด้วยความนับถือ

วัฒนา คุปรมนักร

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

จดหมายคุณหมอวัฒนา

ฉบับที่ ๓

เรียน คณะกรรมการอำนวยการโครงการอาจริยบูชา วาระ ๑๐๐ปี
ชาติกาลหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโก

ผมยินดีที่จะไปร่วมงานที่หาตใหญ่ตามที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน
ในวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ ครับ โดยผมจะไม่ให้เป็นภาระกับทางคณะ
กรรมการฯ เลยในเรื่องค่าใช้จ่ายดำเนินการใดๆ ทั้งสิ้นครับ ผมมีความ
ประทับใจกับความตั้งใจและการทุ่มเทของคณะกรรมการฯ และอยากจะทำ
เงินเพื่อใช้ในการเผยแพร่คำสอนของหลวงพ่อบ้าง กรุณาแจ้งให้ผมทราบ
ด้วยว่า จะทำได้อย่างไร ที่จริงแล้วมีหมอจำนวนไม่น้อยที่ศรัทธาคำสอนของ
หลวงพ่อย่างจริงจัง

ผมได้อ่านบันทึกเรื่องที่ผมเล่าให้ฟังที่สวนโมกข์ กรุงเทพฯ แล้ว
ต้องขอขอบคุณความอุตสาหะของผู้ที่ถอดคำพูดเป็นตัวหนังสือได้อย่างดียิ่ง
มีเพียงเล็กน้อยที่ผมคิดว่า ถ้าได้เขียนเติมคำพูดบางตอน จะทำให้กระจ่าง
เข้าใจในภาษาเขียนชัดเจนขึ้น เพราะเนื้อหาแน่นชัดเจนดีแล้วครับ แล้วผมจะ
รีบส่งมาให้โดยเร็วเพื่อช่วยกันพิจารณา

ด้วยความนับถือ

วัฒนา ฐพรนรกิจ

๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๓

คำนำ

(ในการพิมพ์ครั้งแรก เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๐)

หนังสือเล่มนี้เป็นบันทึกการสนทนาธรรม ในลักษณะถาม-ตอบปัญหา โดย นายแพทย์วัฒนา สุพรหมจักร และหลวงพ่อยืน จิตตสุโก ท่านได้ตอบข้อสงสัยเกี่ยวกับธรรมะหลายข้อ ซึ่งเกิดขึ้นช่วงประมาณ ๔-๕ ปี ก่อนท่านมรณภาพ คำตอบของหลวงพ่อบอกให้พวกเราเข้าใจในหลักธรรมของพุทธศาสนาชัดเจนและมีความลึกซึ้ง ผมจึงตัดสินใจของอนุญาตให้คุณหมोजัดพิมพ์บันทึกของท่าน และก็ได้กรุณา จึงได้ชักชวนผู้สนใจร่วมจัดพิมพ์เป็นธรรมทานแก่คนทั่วไป คุณหมอได้เล่าเหตุการณ์ในช่วงที่ท่านและคณะแพทย์ดูแลอาการของหลวงพ่อบอกซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจ ขอนามากล่าวไว้ในที่นี้ด้วย

“หลวงพ่อยืนอาพาธ และได้รับรักษาที่โรงพยาบาลสมิติเวช เมื่อประมาณ ๒๐ ปีที่แล้ว เป็นโรคมะเร็งในกระเพาะอาหารที่ลุกลามมากแล้ว และพบว่าผลการผ่าตัดรักษาดีกว่า ผิดไปจากที่กล่าวไว้ในตำราและดีกว่าคนไข้ปกติทั่วไป เป็นตัวอย่างที่ดีว่า ผลของคนไข้ที่ฝึกจิตใจตนเองอย่างดีแล้ว การรักษาโรคร้ายที่เกิดขึ้นก็จะได้ผลดีมากกว่าที่คาดคิดหรือที่เข้าใจ ท่านมรณภาพจากโรคปอดบวม หลังจากการผ่าตัดประมาณ ๔-๕ ปี โดยที่ท่านได้บอกคณะแพทย์ก่อนที่จะรักษาว่า ในการเจ็บป่วยครั้งนี้ท่านจะมรณภาพ ซึ่งคณะแพทย์ได้ขอรักษาให้ยาวกว่าเดิมที่เป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ท่านได้พิจารณาแล้วจึงยินยอมให้ทำการรักษา เมื่อครบเวลารักษาแล้วท่านขอออกจากโรงพยาบาลและมรณภาพอีก ๒-๓ วันถัดมา พระชาล นีโรโซ ได้บอกกระผมว่า หลวงพ่อบอกได้แสดงความมีสติ รู้ตัวเป็นอย่างดีและปกติ จนถึงลมหายใจสุดท้าย เหมือนกับไฟเทียนไขที่จุดแล้วดับไปเมื่อเชิ้อหมด”

คุณหมอยังได้บอกเพิ่มเติมไว้ว่า “บันทึกของหลวงพ่อนี้ ผมไม่เคยจัดพิมพ์เอง มีแต่คนสนใจได้นำไปจัดพิมพ์หลายครั้ง ทั้งภาษาไทย อังกฤษ และสเปน โดยที่กระผมได้แสดงเจตน์จำนงค์ตั้งแต่แรกแล้วว่า จะไม่มีลิขสิทธิ์ เพราะถ้าผมไม่ถาม ก็จะมีคนอื่นถามคำถามนี้ และถ้าหลวงพ่อยืนไม่ไข่นตอบ ก็จะมีคนอื่นตอบเช่นนี้เหมือนกัน ทั้งนี้จะเป็นตามที่หลวงพ่อบอกไว้ว่า คนที่รู้ธรรมะที่แท้จริงนั้น จะรู้และเข้าใจในสิ่งเดียวกันเหมือนกันในภาษาที่เราเข้าใจได้” “ถ้าจะมีท่านผู้ใดเล็งเห็นประโยชน์จัดพิมพ์ หรือมีผู้อ่านที่ได้ประโยชน์จากบันทึกนี้ บางสักเล็กน้อย กระผมก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่สุดแล้ว”

ในช่วงนั้นเองที่คุณหมอได้มีโอกาสถามข้อสงสัยในธรรมะหลายประการ และได้บันทึกคำตอบไว้ เป็นบันทึกที่นำศึกษา พร้อมกับการศึกษาข้อธรรมะ และคำสอนของหลวงพ่อยืน

ปัจจุบันคุณหมอวัฒนา สุพรหมจักร เป็นศัลยแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ ถ.สุขุมวิท ๓ กรุงเทพฯ บันทึกที่ท่านทำไว้ ซึ่งเป็นเพียงการถาม-ตอบสั้นๆ ที่มีผู้ขอจัดพิมพ์เป็น

หนังสือชื่อ “หลวงพ่อกุศล ความมหัศจรรย์ในพระธรรมดา” ไว้ก่อนนี้แล้ว และผมได้ขอจัดพิมพ์ขึ้นอีก ดังที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งน่าศึกษาและนับได้ว่าเป็นบันทึกที่มีคุณค่ามาก ที่ผู้สนใจหลักพระพุทธศาสนาจะพบคำตอบเกี่ยวกับพุทธศาสนาหลายอย่าง ที่คุณหมอวัฒนาใช้คำว่า “มหัศจรรย์” ซึ่งอ่านแล้วผมรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ และยังชวนให้มีใจหายที่อยากจะถามต่ออีกมากมาย แต่หลวงพ่อกุศลท่านก็ไดมรณภาพไปแล้ว อย่างไรก็ตาม คุณหมอวัฒนาได้ชี้ไว้โดยอ้างคำกล่าวของหลวงพ่อกุศลด้วยว่า “เพราะถ้าผมไม่ถามก็จะมีคนอื่นถามคำถามนี้ และถ้าหลวงพ่อกุศลไม่ไขคำตอบ ก็จะมีคนอื่นตอบเช่นนี้เหมือนกัน ทั้งนี้จะเป็นตามที่หลวงพ่อกุศลว่าไว้ว่า คนที่รู้ธรรมะที่แท้จริงนั้น จะรู้จะเข้าใจในสิ่งเดียวกัน เหมือนกัน ในภาษาที่เราเข้าใจได้”

บันทึกของคุณหมอจึงเป็นสิ่งที่ผู้ประสงค์จะเข้าใจพุทธะใช้ศึกษาหลวงพ่อกุศลและธรรมะที่ท่านได้บรรจุและเผยแผ่มาถึงเรา หนังสือเล่มนี้ คุณหมอวัฒนาคงมีเจตนาที่จะให้ผู้อ่านรู้จักหลวงพ่อกุศลโดยตรง ท่านจึงไม่เขียนขยายความคำตอบของหลวงพ่อกุศล ไม่แทรกความเห็นเพิ่มเติม คือปล่อยให้ผู้อ่านได้คิดเอง ไตร่ตรองเอง ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ดีมาก ที่ผู้อ่านจะรู้จักหลวงพ่อกุศล โดยไม่มีเงาของผู้บันทึกขยายซ่อน ด้วยเหตุนี้ ผมจึงอยากพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ทั้งเพื่อขอบคุณคุณหมอวัฒนาที่ช่วยให้ผมรู้จักหลวงพ่อกุศล และเพื่อให้ชาวพุทธได้มองเห็นพุทธะจากหลวงพ่อกุศล ผู้ปฏิบัติธรรมและได้บรรลุธรรมโดยวิธีของท่านเอง

หลวงพ่อกุศลเข้าถึงและบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้า ด้วยวิธีที่ท่านเรียกว่า **การเจริญสติด้วยการเคลื่อนไหว** ปัจจุบันนี้ผู้ปฏิบัติธรรมจะพบวิธีเข้าถึงธรรมจากหลายสำนัก ในการทำจิตให้มีสมาธิ จิตสงบและผ่องคลาย เกิดนิมิต มีหลายรูปแบบ เช่น วิธีให้การมีสติอยู่ที่ลมหายใจ (ท่านพระพุทฺธทาสและอีกหลายสำนัก) การภาวนาหยุดหนอ (หลายสำนัก) การภาวนาพุทฺโธ (หลายสำนัก) การเพ่งกษณ (หลวงพ่อดัดปากน้ำ) การเคลื่อนไหวมือและร่างกาย (หลวงพ่อกุศล) และการเดินจงกรม การเดินจงกรมเป็นวิธีที่ทุกวิธีอื่นๆ ใช้ปฏิบัติร่วม คือมีใช้มาตั้งแต่สมัยพุทธกาล ส่วนการเคลื่อนไหวมือเกิดขึ้นสมัยหลวงพ่อกุศลเมื่อราว ๕๐ ปีมาแล้ว สมมติฐานของท่านคือ ธรรมชาติของจิตคนไม่อยู่นิ่ง การหลับตานิ่งนิ่ง แม้จะภาวนาไปด้วย จิตก็ไม่อยู่กับที่ หากไม่มีสติที่เข้มแข็งมาก จิตก็จะลื่นไหลไปสู่เรื่องอื่น การเคลื่อนไหวร่างกาย โดยให้จิตอยู่กับการเคลื่อนไหวนั้น โดยหลักการจะเคลื่อนไหวมือเป็นจังหวะมี ๑๕-๑๖ จังหวะที่จิตจะต้องเพ่งไปตามจังหวะที่มือเคลื่อนไหว ในการประยุกต์การเดิน การนั่ง การดื่มน้ำ การกินข้าว ที่มีการเคลื่อนไหว และให้มีสติเกาะติดอยู่ที่นั่น ถือเป็นการทำให้สติเจริญ สามารถคุมจิตได้ อานิสสของการมีสติ จะทำให้จิตเข้มแข็ง และบังเกิดผลตามมาอย่างไรบ้าง ผมคิดว่ามีท่านผู้รู้หลายท่านจะให้คำตอบที่ท่านสามารถจะใช้เทียบเคียงกับประสบการณ์ของแต่ละท่านได้ ผมคงไม่บังอาจบอกกล่าวกับใครได้ แต่ในภาพรวม ผมเพียงขอเรียนว่า มีผลดีต่อผมหลายอย่าง และวิธีของหลวงพ่อกุศล คิดว่าปฏิบัติได้ง่าย

วิธีเจริญสติของหลวงพ่อกุศล ผู้เจริญสติวิธีนี้อาจมองเห็นว่า มีองค์ประกอบร่วมกัน ๔ ประการคือ

เคลื่อนไหวร่างกาย (มือ)

ลืมตาเห็นการเคลื่อนไหว (ไม่หลับตาเหมือนวิธีอื่นๆ)

จิตอยู่ที่จุดที่มีการเคลื่อนไหว

สติ (รู้สึกตัวว่ามีการเคลื่อนไหว) เป็นการปล่อยอารมณ์สบาย ๆ

หลวงพ่อกุศล พระชาวบ้านที่มีการศึกษาเพียงประถมปีที่ ๔ จากโรงเรียนในชายแดนของจังหวัดเลย ตอบประเด็นพุทธศาสนาหลายประเด็น ที่อาจต่างไปจากที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎก หรือเป็นประเด็นที่แตกต่างไปจากที่มีคำอธิบายในพุทธประวัติ ยกตัวอย่างเช่นคำถามที่ว่า ทำไมพระอนันท์จึงเป็นพระอรหันต์ช้ากว่าพระอรหันต์หลายรูป ทั้งๆ ที่พระพุทเจ้าตรัสชมว่า พระอนันท์มีความรอบรู้อย่างมาก ท่านจะพบคำอธิบายของหลวงพ่อกุศลจากบันทึกของคุณหมอวัฒนา สุพรหมจักร เล่มนี้ ในพุทธประวัติเล่มต่างๆ ท่านอาจพบคำตอบต่อคำถามนี้ในเชิงอุปมาอุปไมย แต่หลวงพ่อกุศลตอบด้วยการแจ้งเหตุที่ไม่ใช่เป็นการอุปมา อีกหลายประเด็น เช่น ทำไมหลวงพ่อกุศลไม่ค่อยอิงพระไตรปิฎกในการสอนธรรมะ พระพุทเจ้าสอนให้คนไปนิพพานก่อนตายหรือหลังตายแล้ว พุทธภาวะเกิดในคนธรรมดาได้หรือไม่ และอีกหลายปัญหา และคำตอบในหนังสือเล่มนี้ คำอธิบายข้อธรรมะของหลวงพ่อกุศลเป็นความรู้ที่ท่านได้ปฏิบัติและบรรลุแจ้งด้วยตนเอง เมื่อวันที่จันทร์ที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งคำอธิบายต่างๆ มีส่วนตรงกันกับที่พระคุณเจ้าพระพรหมคุณาภรณ์กล่าวไว้ในหนังสือจาริกบุญจาริกธรรม ที่พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๙ นี่คือการพบศรัทธาอีกอย่างหนึ่ง ที่พบในพระธรรมดาราบนี้

บันทึกการสนทนาธรรมฉบับนี้มีลักษณะพิเศษ แตกต่างไปจากการบรรยายธรรมของหลวงพ่อกุศล เพราะเป็นการตอบคำถามที่หลวงพ่อกุศลตอบคำถามของคุณหมอวัฒนา โดยปกติ การแสดงธรรมหรือปาฐกถาธรรม ที่พระท่านแสดงโดยทั่วไป ก็จะถูกกล่าวถึงข้อธรรมะ และอธิบายความหมายพร้อมยกตัวอย่างเป็นลักษณะ one way communication คนทั่วไปฟังแล้วก็ผ่านไปแทบจะเรียกว่า ๑๐๐ % จะไม่มีการถามปัญหาแต่ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ความจริงแล้วพระท่านก็มีข้อจำกัด ทั้งๆ ที่ท่านมีคำอธิบายเกี่ยวเนื่อง แต่เมื่อไม่มีใครถาม ท่านจะถามเองตอบเองก็ดูกระไรอยู่ ในโอกาสที่คุณหมอวัฒนาได้ใกล้ชิดขณะเฝ้ารักษาอาการอาพาธของท่าน และได้มีโอกาสถาม จึงได้คำตอบในธรรมะมากมาย นับเป็นการใช้โอกาสบันทึกคำถาม-คำตอบที่มีคุณค่ามาก ทั้งที่ให้คำอธิบายธรรมะ และเข้าใจความมุ่งหมายของพุทธะที่หลายเรื่องเราไม่เคยได้ยินจากที่ไหน

หลวงพ่อกุศลคือพระที่ตอบปรัชญาของพุทธะได้ชัดเจน ตรงไปตรงมา ด้วยภาษาที่เรียบง่าย และคำตอบเป็นสิ่งที่ได้จากการปฏิบัติจริงจากประสบการณ์ของท่าน จากคำตอบของท่าน อ่านได้ว่า ท่านยึดหลักกาลามสูตรอย่างมั่นคง เสียชีวิตท่านมรณภาพไปหลายปีแล้ว แม้บันทึกของคุณหมอวัฒนาจะสั้นเพียง ๔๗ ประเด็นถาม-ตอบ แต่ก็สะท้อนคุณค่าอันยิ่งใหญ่ของการปฏิบัติและบรรลุธรรม (ธรรมของพระพุทเจ้า) ของหลวงพ่อกุศล

อานิสงส์ของการบันทึกของคุณหมอวัฒนาเล่มนี้ หวังว่าจะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักหลวงพ่อยืนในฐานะผู้บรรลุนิพพาน ให้เราชาวพุทธเข้าใจพุทธะ ได้เข้าถึงพุทธภาวะ พบความสะอาด สว่าง สงบ ทุกภพทุกชาติ ขอขอบคุณคุณหมอวัฒนา สุพรหมจักร เป็นอย่างสูง ที่กรุณาอนุญาตให้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ผมไม่ทำการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในเนื้อหาที่คุณหมอบันทึกไว้ เพียงแต่เพิ่มวิธีการทำสมาธิเพื่อเจริญสติตามแบบที่หลวงพ่อยืนปฏิบัติและแนะนำไว้ และได้หลักกาลามสูตรที่หลวงพ่อยืนยึดถือมันพิมพ์ไว้อย่างเด่นชัด และเขียนคำนำสำหรับการพิมพ์ครั้งนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์ ขออนุโมทนากุศลอย่างยิ่งแก่ทุกท่านที่ได้ร่วมทำกรรมทานครั้งนี้

ดร.ธัญญา ธีราภากรณ์

มิถุนายน ๒๕๕๐

๑๒ มกราคม ๒๕๕๔

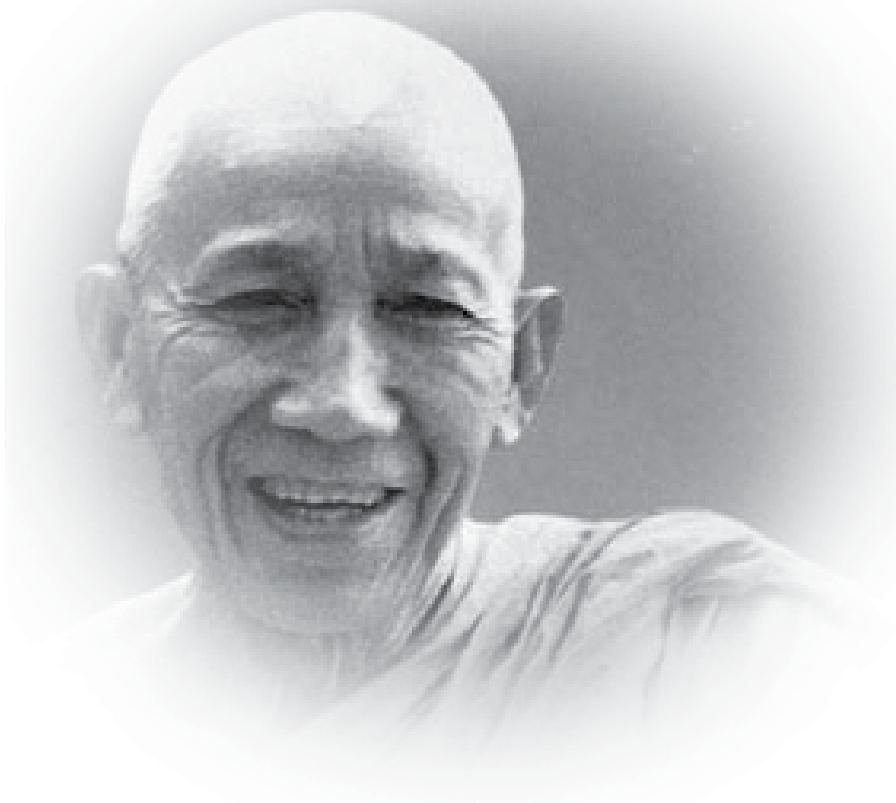
เรียน คุณสมคิดที่นับถือ

เมื่อครั้งผมไปแสวงหา “ธรรมะในเมืองจีน” ผมมีโอกาสดำไปถ้ำพระตุนหวง ซึ่งมีหัตถ์จารึกมาก ผมต้องนอนคารวะให้กับศรัทธาและปัญญาของคนสมัยกว่าพันปีที่แล้ว ผมถ่ายรูปที่เป็นปริศนาธรรมอยู่บนเพดานของถ้ำหนึ่ง (ซึ่งมีกว่า ๕๐๐ ถ้ำ) เขียนเป็นรูปกระต่าย ๓ ตัววิ่งไล่กัน คนวาดนั้น วาดหูกระต่ายแค่ ๓ หู แต่คนดูกลับมองเห็นเป็น ๖ หูไปได้ นี่ท่านสอนว่า “สิ่งที่เรายึดถือตามกันมาว่าเป็นจริงนั้น แท้จริงแล้ว ไม่จริง เราหลอกตาตัวเองแท้ๆ” และแสดงให้เห็นว่า ถ้าเป็นแก่นแท้ของธรรมะแล้ว ทั้งเถรวาทหรือมหายานจะรู้และเห็นอย่างเดียวกันครับ

ด้วยความนับถือ

วัฒนา

หลวงพ่อก๊วย ความมหัศจรรย์ในพระธรรมดา

นพ.วัฒนา ฐพรหมจักร

ถ้าท่านทั้งหลายได้พบหลวงพ่อก๊วย ก็คงจะมีความเห็นคล้ายกันว่า ท่านเป็นหลวงตาที่มีความสงบ และพูดน้อยเช่นเดียวกับหลวงตาที่พบเห็นทั่วไป แต่ถ้าได้สังเกตตัวท่านบางทีจะรู้สึก ว่าท่ามกลางความสงบนั้น ท่านมีความตื่นตัว รู้ตัวเองอยู่ตลอดเวลา และเมื่อมีโอกาสซักถามปัญหาต่างๆ ก็ได้ประสพกับความมหัศจรรย์ของหลวงตา ผู้ที่เกือบจะเรียกได้ว่าไม่รู้หนังสือ ที่เน้นสอนเรื่องสติอย่างเดียวมาตลอด ได้แสดงออกถึงปัญญาอันหลักแหลม โดดเด่น ในการตอบปัญหา แทบจะเรียกได้ว่า “เหลือเชื่อ” สำหรับผู้ที่ไม่เคยผ่านการศึกษาเล่าเรียนในรูปแบบที่เรายอมรับและยกย่องกัน จะสามารถตอบชี้แจงด้วยคำพูดที่ง่าย กระชับ เต็มไปด้วยความหมาย เข้าใจได้ชัดเจน หมดข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเรียกขานท่านในชื่อใด สมญานามใดก็ตาม ไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่สิ่งที่ท่านสอนหรือตอบนั้น แม้ในคำถามพื้นๆ ธรรมดาที่เราสงสัย ก็เต็มไปด้วยคุณค่า เปรียบได้ดังกับการจุดไม้ขีดไฟให้แสงสว่างในความมืด ทำให้เห็นหนทางหรือเกิดความสว่างในปัญญา อันเป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องการและแสวงหา ที่อยู่ท่ามกลางความมืด ความไม่รู้ ความสงสัย และความไม่เข้าใจทั้งหลาย ไม่มากนักเลย

คำตอบและข้อคิดเห็นต่อไปนี้
ได้จากคำถามที่ข้าพเจ้าและคณะแพทย์ผู้รักษา
ได้ถามท่านในช่วงเวลา ๕ ปีสุดท้าย
ขอบันทึกไว้เพื่อว่าจะเป็นประโยชน์บ้าง
ทั้งนี้ ไม่ได้หวังเพื่อยกย่องเชิดชู
หรือชักจูงให้เลื่อมใส
โดยปราศจากวิจารณ์ญาณไตร่ตรอง
ซึ่งเป็นเอกสิทธิ์ของแต่ละบุคคลที่เราพึงเคารพ

“หลวงพ่อกับคุณ ความสัมพันธ์พระธรรมดา”

...คำสอน...

หลวงพ่อกำลังถึงศาสนาว่า “ศาสนา คือ คน”

เมื่อฟังหรืออ่านแล้วก็ยังไม่เข้าใจ

จึงได้ถามท่านว่าศาสนา คือ “คน” จริงหรือไม่ ท่านตอบว่า

“ศาสนาเป็นเพียงคำที่เราเรียกคำสอน คน โดย คน ที่ถือว่าเป็นผู้รู้ มีหลายอย่าง ถ้าจะให้พูดเรื่องศาสนา จะมีแต่ทำให้เกิดข้อสงสัยและโต้เถียงกัน ขอไม่พูด แต่ถ้าอยากทราบว่าความจริงของชีวิตเป็นอย่างไร จะเล่าให้ฟัง เมื่อรู้แล้วจะหมดสงสัยในคำว่า “ศาสนา”

...ทำไมจึงแสวงหาธรรมะ...

ข้าพเจ้าเคยเรียนถามท่านว่า

ท่านมีความบันดาลใจอย่างไรจึงแสวงหาธรรมะ ท่านตอบว่า

“ท่านเคยทำบุญทำทานมาตลอด ทอดกฐินอยู่เสมอ ครั้งสุดท้ายในงานทอดกฐิน ท่านมีปัญหาเรื่องทำบุญกับคนในบ้าน ท่านจึงคิดว่าทั้งๆ ที่ท่านทำบุญให้ทานก็มากแล้ว

ทำไมจึงยังมีความทุกข์เกิดขึ้นได้อีก

ท่านจึงตัดสินใจที่จะแสวงหาธรรมะที่จะพ้นทุกข์ได้ตั้งแต่นั้น”

...ธรรมะไม่ใช่เสื้อผ้า...

หลวงพ่อกเคยกล่าวว่า ท่านเคยมีความเข้าใจผิดคิดว่า

ธรรมะเป็นสิ่งที่นอกกายเหมือนกับเสื้อผ้าที่จะต้องเสาะแสวงหา มาห่อหุ้มสวมใส่ แต่ที่จริงแล้วธรรมะนั้น มีอยู่ในตัวเรานี่เอง

...การศึกษาธรรมะ...

ท่านเคยกล่าวถึงการศึกษาธรรมะว่า

“การศึกษาธรรมะเพียงเพื่อเอาไว้พูดคุย และถกเถียงกันนั้น
ได้ประโยชน์น้อย เราต้องนำมาใช้ และปฏิบัติให้ถึงที่สุด
จะได้ประโยชน์มากกว่า”

...เรื่องของพระอานนท์...

ข้าพเจ้ามีความสงสัยตลอดมาว่า

ทำไมพระอานนท์จึงไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ทั้งๆ ที่ได้ยิน ได้ฟัง
รู้คำสอนของพระพุทธเจ้ายิ่งกว่าใครๆ

หลวงพ่อบอกว่า

“พระอานนท์รู้เรื่องพระพุทธเจ้ามากก็จริง แต่ยังไม่รู้จักตนเอง
เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานแล้ว ได้เรียนรู้ตนเอง
จึงสำเร็จเป็นพระอรหันต์”

...หลวงพ่อก็คือสอนแบบฉีกตำรา?...

ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านว่า คนทั่วไปย่อมยึดถือพระไตรปิฎก
เป็นตำราในการศึกษาพุทธศาสนา แต่เวลาหลวงพ่อก็คือสอน
ไม่ค่อยเห็นพูดถึงเลย ท่านให้ความเห็นว่า

“พระไตรปิฎกนั้นจารึกหลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานหลายร้อยปี
และคัดลอกต่อกันมานับพันปี คนเขียนคงเขียนดีแล้ว แต่คนอ่าน
จะเข้าใจเหมือนคนเขียนหรือไม่ ยังสงสัย ถ้าจะเอาแต่อ้างตำรา
ก็เหมือนกับว่าเราต้องรับรองคำพูดของคนอื่น ซึ่งหลวงพ่อก็คือไม่แน่ใจ
แต่สิ่งที่เล่าให้ฟังนั้น ขอรับรองคำพูดของตัวเอง
เพราะจากประสบการณ์จริง”

“ตำราเปรียบเสมือนแผนที่ เหมาะสำหรับผู้ที่ยังไม่รู้ทางไป
หรือยังไม่ถึงจุดหมาย
ผู้ที่ไปถึงแล้ว แผนที่ก็หมดความหมาย”

“พระไตรปิฎกเขียนด้วยภาษาอินเดีย เหมาะสำหรับคนอินเดีย
หรือคนเรียนภาษาอินเดียอ่าน แต่ธรรมะของพระพุทธเจ้า
ไม่ใช่เรื่องผูกขาดของคนใดคนหนึ่ง
เป็นเรื่องอยู่เหนือภาษา เชื้อชาติ เพศ และเวลา
ถ้าเรารู้ธรรมะที่แท้จริงแล้ว
จะต้องรู้และเข้าใจในภาษาของเราได้”

“การศึกษาพระไตรปิฎกนั้นดี แต่อย่าให้ติดและเผลอในตัวหนังสือ
มะม่วงมีชื่อเรียกหลายอย่าง หลายภาษา อย่างมะม่วงแต่ถูกเถียง
ตีความ หรือยึดถือว่าจะต้องเรียกอย่างไร แล้วปล่อยให้มันเผลอ
ใครที่ได้กินมะม่วง ก็ย่อมรู้ว่ารสมะม่วงเป็นอย่างนั้นเอง
ไม่ว่าจะเรียกชื่ออะไร หรือไม่มีชื่อเลยก็ตาม”

...หลงในความคิด...

หลวงพ่อกเคยกล่าวว่า คนเรานั้น คิดอยู่เสมอเหมือนกระแสน้ำ
การหลงติดกับความคิดก็เหมือนการตักน้ำมาเก็บไว้ แต่ถ้ามีสติ รู้เท่าทัน
ความคิดนั้นๆ ก็เหมือนกับน้ำที่ไหลมา แล้วก็ผ่านไป
การหลงคิดในความคิด ทำให้เกิดทุกข์

...ทุกข์...

เคยมีคนถามท่านว่า ทุกข์คืออะไร
ท่านได้เอาของใส่มือให้กำไว้ แล้วคว่ำมือและแบมือ
ท่านได้ชี้ไปที่ของซึ่งหล่นจากมือไปสู่พื้นว่า “นี่คือทุกข์”
ผู้ถามก็เข้าใจทันทีว่า
ทุกข์เป็นสิ่งที่สมมติที่เราสร้างขึ้น และยึดถือไว้
ปล่อยวางได้ ท่านได้กล่าวถึงผู้ที่เข้าใจโดยเร็วว่า
“เป็นผู้มีปัญญา”

...ปัญหาปลีกย่อย...

หลวงพ่อกเคยเล่าให้ฟังว่า คนจำนวนไม่น้อยที่มาหาท่าน
แล้วถามแต่ปัญหาปลีกย่อย เช่น
ทำบุญเช่นนี้ได้บุญแค่ไหน ชาติหน้ามีจริงหรือไม่ ฯลฯ
มีน้อยครั้งที่จะมีคนถามว่า พุทธศาสนาสอนอย่างไร
จะเอาไปใช้ได้อย่างไร หรือที่จะทำให้ทุกข์น้อยลง ควรทำอย่างไร
ฉันจะให้หลวงพ่อกถามเองตอบเอง ก็ดูอะไรอยู่

...เชือกขาดเป็นอย่างไร...

เมื่อได้อ่านประสบการณ์ของท่านที่กล่าวว่า
ในช่วงสุดท้ายมีความรู้สึกเหมือนเชือกขาดจากกันนั้น เข้าใจได้ยาก
ท่านได้อธิบายเพิ่มเติมว่า

“คำพูดเป็นเพียงการสมมติว่า

เสียงนั้นๆ หมายถึงอะไร

มันไม่มีคำพูดที่จะอธิบายภาวะดังกล่าว

ถ้าเราเอาสีชากับสีดำซึ่งห่างกันเพียง ๑ เซนติเมตร

ค่อยๆ ผสมให้กลืนกัน ตรงกลางเราเรียกว่าสีเทาใช่ไหม

แต่ถ้าหากสองสีนี้ห่างกัน ๑๐ เมตร แล้วให้สีทั้งสองค่อยๆ กลืนกัน

จะให้อธิบายว่าจุดๆ หนึ่งระหว่างนั้นเรียกว่าสีอะไร

มันไม่มีคำพูดจะกล่าวให้เข้าใจ ต้องรู้เห็นเอง”

“เคยเห็นเมฆหน้าฝนไหม มองดูคล้ายเป็นรูปเงาต่างๆ

แต่ถ้าเรานั่งเครื่องบินเข้าไปอยู่ในก้อนเมฆนั้นๆ

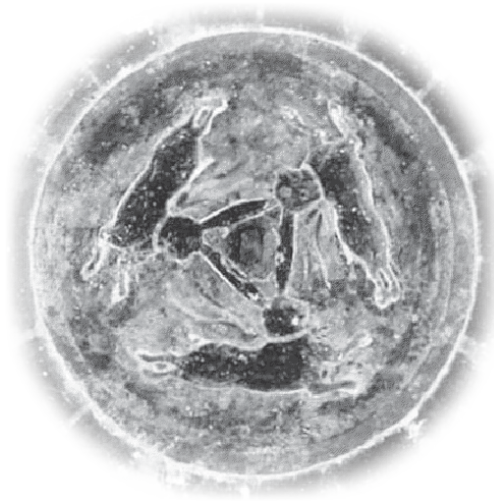
เราไม่เห็นอย่างที่เห็นก่อนเข้ามาดอก

ภาวะดังกล่าว ไม่มีคำพูดที่จะอธิบาย

มันอยู่เหนือตัวหนังสือ การประมาณคาดคะเน

หรือความเข้าใจไปเองว่าจะเป็นอย่างนี้

ต้องรู้เห็นเอง”

...จริง สมมติ...

ท่านกล่าวว่า คนมีอายุยืนมีความจำและความคิดมากกว่าสัตว์
 ครั้นอยู่กันเป็นหมู่มา จำเป็นต้องตั้งหรือสมมติกฎเกณฑ์ขึ้นมา
 เพื่อให้มีความสงบสุขในสังคม
 เมื่อเวลาผ่านไป คนรุ่นหลังย่อมหลงยึดว่าสิ่งสมมตินั้นเป็นความจริง
 เมื่อมีคนบอกว่าสิ่งที่เขาวางจริงนั้นแท้จริงแล้ว มันเป็นเรื่องสมมติ
 คนส่วนใหญ่จะไม่ยอมเชื่อ ซึ่งก็เป็นธรรมดา

“ที่เรียกว่าเงินนั้น ที่จริงแล้วเป็นกระดาษ
 เมื่อใช้แล้วมีคนยอมรับจึงมีค่า ถ้าไม่ยอมรับก็เป็นกระดาษ
 ในสังคมปัจจุบัน เราใช้เงินเป็นตัวกลางเพื่อแลกเปลี่ยน
 ชีวิตใด ครอบครัวใด ไม่มีเงิน จะอยู่ได้ด้วยความเดือดร้อน
 เงินซื้อความสะดวกและความพอใจได้
 แต่ซื้อความหมดทุกข์ไม่ได้”

...การปฏิบัติธรรม...

เคยถามท่านว่าทำไมการสอนและการปฏิบัติธรรม

จึงมีความแตกต่างกันไปตามสำนักต่างๆ

ทั้งๆ ที่มีพระพุทธเจ้าองค์เดียวกัน ท่านตอบว่า

“เรื่องนี้เป็นธรรมดา แม้ในสมัยพุทธกาล

ก็มีคนกล่าวว่ามั่งตั้ง ๑๐๘ สำนัก

แต่ละแห่ง ก็ต้องว่าของตัวถูกต้อง อีก ๑๐๗ แห่งเป็นมิจฉาภิภูจฺจิ

ตัวเราเองจะต้องเป็นคนไตร่ตรองพิจารณาเอง

การที่เป็นคนเชื่อง่าย หรือเป็นคนเชื่อยาก ไม่ฟังคนอื่น ต่างก็ไม่ได้ทั้งนั้น

ถ้าการปฏิบัติดังกล่าวทำให้ทุกข์หมดไป ถือว่าใช้ได้

สำหรับเรื่องธรรมะนั้น คนที่รู้ธรรมะที่แท้จริง จะต้องรู้อย่างเดียวกัน”

เมื่อมีคนถามถึงการปฏิบัติธรรมะในรูปแบบอื่นๆ ว่าดีหรือไม่

ท่านกล่าวว่า

“ดีของเขา ไม่ใช่ดีของเรา”

...วิปัสสนาแล้วเป็นบ้า...

ได้เรียนถามท่านว่า การนั่งวิปัสสนาทำให้คนเป็นบ้า

ตามที่มีจิตแพทย์บางคนกล่าว จริงหรือ ท่านตอบว่า

“คนที่ไม่รู้จักจิตใจตัวเองนั่นแหละ คือ คนบ้า

การนั่งวิปัสสนาเป็นการศึกษาให้รู้จักจิตใจตัวเอง

ถ้านั่งแล้วเป็นบ้า ไม่ใช่วิปัสสนา”

...นิพพาน...

ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า เคยถามโยมผู้ที่เคยอธิษฐานหลังการทำบุญว่าขอให้
 อานิสงส์การทำบุญทำให้เขาเขานิพพานในอนาคตกาลด้วยนั้นว่า
 ท่านถามว่า “โยมเข้าใจว่าจะไปถึงนิพพานเมื่อใด”
 ชาวบ้านตอบว่า “เมื่อตายไปแล้ว”
 ท่านถามต่อว่า “อยากไปถึงนิพพานจริงๆ หรือ”
 ชาวบ้านตอบว่า “อยากไปถึงจริงๆ”
 ท่านจึงพูดว่า “ถ้าเช่นนั้นโยมควรตายเร็วๆ จะได้ถึงนิพพานไวๆ”
 ชาวบ้านตอบด้วยความงงว่า “ยังไม่อยากตาย”
 ท่านจึงชี้แจงให้ฟังว่า “นิพพานก็อยากไป แต่ทำไมไม่อยาก
 ตายเร็ว นี่โยมเข้าใจผิดแล้ว พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนให้คนไปนิพพาน
 เมื่อตายแล้ว แต่สอนคนเป็นๆ ให้ไปถึงนิพพานขณะที่มีชีวิตอยู่”

...ทำไมจึงบวช...

ตามที่ทราบ ท่านได้รู้ธรรมะตั้งแต่วัยเยาว์
 ทำไมท่านจึงบวช ท่านตอบว่า
 “พระภิกษุเป็นสมมติสงฆ์ การบวชทำให้สอนคนได้ง่ายขึ้น”

“อุแว่วพ่อเพี้ยน ความสับสนวุ่นวายในพระธรรมดา”

...หินทับหญ้า...

ข้าพเจ้าเคยถามเรื่อง

การนั่งสมาธิหรือกรรมฐานว่าเป็นอย่างไร

ท่านตอบว่า

“การนั่งสมาธิ มีมาก่อนสมัยพุทธกาล ทำให้เกิดความสงบชั่วคราว
เมื่อออกมาจากสมาธิก็ยังมีกิเลส โลภ โกรธ หลงอยู่ จิตใจไม่เปลี่ยน
เปรียบเหมือนกับหินทับหญ้า แม้หญ้าจะงอก
แต่เมื่อหญ้าต้องแสงอาทิตย์ หญ้าก็งอกขึ้นมาอีก
ต่างกับวิปัสสนาที่ทำให้เกิดปัญญา จิตใจเปลี่ยนแปลงดีขึ้น”

...พระเวสสันดร...

เคยเรียนถามว่าเรื่องพระเวสสันดร ซึ่งเป็นตัวอย่างท่านบารมี

แต่ดูคล้ายกับว่าเป็นคนไม่รับผิดชอบบุตร ภรรยา

การให้ท่านเช่นนี้ ทำให้ได้เป็นพระพุทธรูปเจ้าจริงหรือ ท่านตอบว่า

“เรื่องพระเวสสันดรเป็นเรื่องเล่าต่อกันมา ถ้าเราคิดว่าจริง
เราควรบริจาคทานภรรยาและลูกของเราเอง ให้แก่กรรมกรหรือชาวนา
ให้ไปช่วยเขาทำงาน แล้วเราก็จะได้เป็นพระพุทธรูปเจ้า
ถ้าจะเปรียบเทียบใหม่ว่า สิ่งที่ดีในตัวเรา ผูกพันเหมือนบุตรภรรยา
ก็คือ ความโลภ ความโกรธ และความหลง
เราบริจาค หรือให้ท่านสิ่งนี้ไปเสีย จะพอเข้าใจได้ไหม”

...บุญ...

เมื่อข้าพเจ้าถามท่านว่า “ทำบุญได้บุญจริงหรือ”
ท่านได้ถามว่า “เข้าใจว่าบุญเป็นอย่างไร”

เมื่อเรียนให้ท่านทราบว่า
บุญนั้นเข้าใจว่าเป็นผลดี ตอบแทนเมื่อเราตายไปแล้ว
ท่านถามว่า “เคยฟังพระสวดอานิสงส์การทอดกฐินหรือไม่
ที่ว่า จะได้วิมานและนางฟ้าเป็นบริวารหาร้อยองค์หรือพันองค์
จงคิดว่าวัดในเมืองไทยมีกี่วัด ถ้ามีการทอดกฐินทุกวัด ทุกปี
จะไปหานางฟ้าที่ไหนมาให้ จึงจะพอ

เราคิดว่าพระเป็นเสมือนพนักงานธนาคาร
ที่คอยคิดดอกเบี้ยให้ เวลาเราตายอย่างนั้นหรือ”

ข้าพเจ้าได้ถามท่านต่อว่า
ถ้าเช่นนั้นการทำบุญด้วยวัตถุอย่างที่เป็นอยู่ทั่วไปนั้น
ท่านเห็นเป็นอย่างไร ท่านตอบว่า

“การทำบุญด้วยวัตถุก็เป็นสิ่งที่ดี
แต่เป็นเพียงข้าวเปลือก เอาไว้ทำพันธุ์
ถ้าเราจะกินให้ได้ประโยชน์ต้องกินข้าวหุงหรือข้าวนึ่งสุก
ไม่ใช่ข้าวสารหรือข้าวเปลือก
การหลงติดอยู่กับการทำบุญด้วยวัตถุอย่างงมงาย
เป็นความหลง ที่อยู่ในความมืดที่เป็นสีขาว”

“บุญเหนือบุญก็คือ การรู้จักตัวเอง ไม่มีทุกข์ นี่แหละ”

...หนา...

ข้าพเจ้าเคยนิมนต์ท่านให้ไปสอนผู้ที่เคารพนับถือท่านหนึ่ง
 ที่คิดและเลื่อมใสในการทำบุญตามประเพณีมาก
 เมื่อได้ถามท่าน หลังจากที่ท่านกลับมาแล้ว ท่านตอบว่า
 “โยมคนนี้เป็นคนหนา เราเคยอ่านพุทธประวัติหรือไม่
 เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ๆ ก่อนที่จะไปโปรดปัญจวัคคีย์
 พระองค์ได้ระลึกถึงอุทกดาบสและอาฬารดาบส
 แต่แล้วก็ทราบของท่านทั้งสองได้ตายเสียแล้ว หลวงพ่อสงสัยว่า
 พึงจากกันไม่นาน จะตายทางร่างกายหรือไม่ นั่น ยังสงสัย
 แต่ที่ตายแน่ๆ คือ ความคิด”

...สมณศักดิ์...

เคยถามท่านว่าสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีสมณศักดิ์
 แต่ทำไม ปัจจุบันในเมืองไทยจึงมีมากนัก ดี หรือ ไม่
 ท่านตอบว่า “สมณศักดิ์เป็นเรื่องของสังคม
 จะเรียกว่าดีก็ได้ หรือไม่ดีก็ได้
 แต่เราอยู่ในสังคมของเขา”

...การศึกษาทำให้คน ดี ชั่ว จริงหรือไม่ ?...

เคยถามว่า ทำไมผู้ที่เคยบวชเรียนมามาก
 บางคนเมื่อสึกไปแล้ว กลับประพฤติตัวเหลวไหล
 ยิ่งกว่าชาวบ้านที่ไม่เคยบวชเรียนเลย หลวงพ่อตอบว่า
 “คนเหล่านั้นเรียนแต่ตัวหนังสือ ไม่เคยเรียนรู้ตัวเอง”

“หลวงพ่อกับ ความสัจธรรมในพระธรรมดา”

...กราบผ้าเหลือง...

ข้าพเจ้าเคยกล่าวกับท่านว่า เราเองไม่ทราบว่าพระองค์ไหนจะเป็นพระแท้ หรือเป็นเพียงกาฝากของศาสนา เพียงเห็นผู้ที่โกนศีรษะหมดผาเหลืองก็กราบแล้ว

ท่านให้ความเห็นว่า “ถ้าหากจะกราบเพียงผ้าเหลือง เวลาผ่านไปแถวเสาชิงช้า มิต้องกราบตามร้านที่ขายเครื่องพระ ตั้งแต่หัวถนนจดท้ายถนนหรือ”

...มงคล...

ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า ท่านเคยถูกนิมนต์ไปเพื่อสวดมงคลในบ้านหลังหนึ่ง ท่านขอร้องให้เอากะละมังขนาดใหญ่ใส่น้ำ เพื่อจะทำน้ำมนต์แทนบาตร หลังจากท่านได้ทำไปแล้ว ท่านกลับเอาน้ำมนต์ในกะละมังสาดไปทั่วบ้าน แล้วบอกว่า “ช่วยกันเก็บช่วยกันเถิด อันนี้แหละเป็นมงคล การที่เราใช้น้ำมนต์ประพรมตัวเรา อาจจะแพ้ลูกไม้ใบหญ้าที่ใส่ไว้ในน้ำมนต์ มีอาการผื่นคันขึ้นมาต้องเปลี่ยนเงินทอง ซื้อหุยกยารักษาอีก แล้วมันจะเป็นมงคลได้อย่างไร”

...บังสุกุล...

เคยถามท่านว่า

“เวลาเราบังสุกุลให้ผู้ตาย เขาได้หรือไม่”

ท่านตอบว่า “การบังสุกุลเป็นเพียงประเพณีที่คนอยู่ทำขึ้น

เนื่องจากยังห่วงใยในคนที่ตายไปแล้ว

ที่ว่าคนตายจะได้หรือไม่ ยังสงสัย แต่ผู้ที่ได้แน่ๆ คือพระ

เราคิดว่าพระทำหน้าที่แทนบุรุษไปรษณีย์ได้หรือไม่ ?”

..พระกราบโยม...

ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า เมื่อท่านไปประเทศลาว ได้รับนิมนต์
 สวดต่ออายุให้แม่ของชาวบ้าน
 หลวงพ่อไม่สวด เจาภาพเขาจึงไม่ถวายจตุปัจจัย
 หลวงพ่อได้ชี้แจงเรื่องการต่ออายุพ่อแม่ว่า
 ต้องกระทำความดีต่อพ่อแม่
 ไม่ใช่เพียงแต่มีการสวดมนต์ แล้วหวังจะให้พ่อแม่มีอายุยืน
 และได้พาลูกๆ กราบพ่อแม่เป็นครั้งแรกตามท่าน
 ชาวบ้านที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ฮือฮากันว่าผิดประเพณี
 ไม่เคยเห็นพระกราบโยม ซึ่งหลวงพ่อกล่าวว่า
 “ที่อาตมาพาลูกกราบแม่ตามอาตมานั้น อาตมาไม่ได้กราบโยม
 แต่อาตมากราบตัวเองที่สามารถสั่งสอนคนให้เข้าใจได้ว่า
 การต่ออายุที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร”

...ศาลพระภูมิ...

เมื่อข้าพเจ้าได้ถามถึงเรื่องเจ้าที่ ศาลพระภูมิ
 ว่ามีอิทธิฤทธิ์ให้คุณให้โทษแก่เจ้าของบ้านจริงหรือไม่ ท่านตอบว่า
 “งคิดดู ถ้าเจ้าที่นั้นมีอิทธิฤทธิ์จริงแล้ว
 ทำไมจึงไม่เนรมิตบ้านอยู่เอง เนรมิตอาหารกินเอง
 ทำไมจึงต้องคอยให้คนสร้างให้
 หรือคอยอาหารเช่นไหว้ ซึ่งน้อยนิดเดียว จะกินอิ่มหรือ”

“หลวงพ่อกับ ความสวัสดีธรรมในพระธรรมดา”

...พระเครื่อง...

ก่อนที่จะทราบว่าคุณเป็นใคร
ข้าพเจ้าได้พบท่านในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสนใจพระเครื่องเป็นอย่างยิ่ง
ข้าพเจ้าได้เอาพระนางพญาพิษณุโลกมาอวดเพื่อที่จะได้ถือโอกาส
ขอพระเครื่องจากท่าน โดยอวดว่า พระนางพญาพิษณุโลกนี้
เป็นพระเครื่องที่เก่าแก่สร้างมาตั้ง ๗๐๐ ปีแล้ว
ท่านถามว่า “พระองค์นี้ทำจากอะไร”
เมื่อข้าพเจ้าตอบว่า ทำจากเนื้อดินเผา แกร่ง สีเนื้อมะขามเปียก
มีแร่ต่างๆ ปรากฏอยู่เต็ม ท่านตอบด้วยความสงบว่า
“ดินนั้นเกิดมาพร้อมกันตั้งแต่สร้างโลก
พระองค์นั้น ไม่ได้เก่าแก่ไปกว่าดินที่เราเหยียบก่อนเข้ามาในบ้านนี้หรอก”
เพียงประโยคเดียวนี้ที่ทำให้ข้าพเจ้า
ถอดพระเครื่องออกจากคอได้อย่างมั่นใจที่สุด

มีคนถามท่านว่าแขวนพระดีหรือไม่
ท่านตอบว่า “ดี แต่มีสิ่งที่ดีกว่าแขวนพระ จะเอาไหม”

ในโอกาสหนึ่งมีคนถามเรื่องเครื่องรางของขลังของเขาวัว
มีอานุภาพตามที่เล่าลือหรือไม่ ท่านถามว่า “คนทำตายหรือยัง”
เมื่อตอบว่าคนที่ทำได้ตายแล้ว เพราะเป็นของมรดกตกทอดกันมา
ท่านตอบว่า “คนที่ทำยังตายเลย แล้วเราจะหวังสิ่งนี้
ช่วยไม่ให้เราตายได้อย่างไร”

เมื่อข้าพเจ้าได้ผ่าตัดกระเพาะอาหารท่านออกเกือบหมด
และได้แนะนำให้ท่านฉันอาหารจำนวนน้อย แต่บ่อยๆ ท่านเคยปรารภว่า
“ท่านปฏิบัติเช่นนี้ วินัยหย่อนจะมีค่าครหาได้ อยากไปขอสิก
เพราะท่านจะเป็นพระหรือไม่ก็ไมต่างกัน
จิตใจของท่านไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว”

ท่านเคยเล่าให้ฟัง
เมื่อตอนที่ท่านกำลังคอยรับ
การถวายรังสีที่โรงพยาบาลวราวุธบดี
มีคนถามท่านว่า “หลวงพ่อรู้จักหลวงพ่อเทียนไหม”
ท่านตอบว่า “พอรู้จักบ้าง”
หลังจากที่ได้พูดคุยเรื่องธรรมะกับท่านแล้ว
คนนั้นก็สงสัย จึงถามอีกว่า
“ท่านคือ หลวงพ่อเทียนใช่ไหม”
หลวงพ่อก็จึงตอบว่า “ใช่”

เคยถามหลวงพ่อกว่า คนเดียวกันนี้มีการศึกษามาก
แต่ทำไมจึงยังแก่งทุกขไม่ได้ ท่านตอบว่า
“คนส่วนใหญ่ทำตามใจคนอื่น ไม่ทำตามใจตัวเอง จึงเป็นเช่นนี้”

“หลวงพ่อกับคุณ ความสัมพันธ์พระธรรมดา”

...เรื่องของพระพุทธเจ้า...

เคยมีการกล่าวถึงปัญหาพระบรมสารีริกธาตุว่า
เป็นแก้วผลึก หรือเป็นเพียงกระดูกที่ไฟเผา
เมื่อได้ขอความเห็น ท่านกลับตอบว่า

“เรื่องของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เรื่องของเรา
เรื่องของเราไม่ใช่เรื่องของพระพุทธเจ้า
แต่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เรารู้จักเรื่องของเรา
เมื่อรู้เรื่องตัวเองดีแล้ว
ถึงพระพุทธเจ้าจะเสด็จมาหรือไม่ ก็ไม่เป็นปัญหา ”

...อริยบุคคล...

หลวงพ่อกล่าวว่า

“ในทางร่างกาย อริยบุคคลกับคนธรรมดาไม่น่าต่างกัน
มีแต่เรื่องจิตใจเท่านั้นที่อริยบุคคลดีกว่า เหนือกว่าบุคคลธรรมดา”

...คนตายทำประโยชน์ได้น้อย...

ท่านได้พูดถึงการศึกษาปฏิบัติธรรมะว่า
ควรทำตอนชาตินี้ ไม่ควรคอยตอนตายแล้ว

“คนตายแล้วทำประโยชน์ได้น้อย คนเป็นทำประโยชน์ได้มากกว่า”

...การไม่กินเนื้อสัตว์...

เคยเรียนถามท่านว่า
การไม่กินเนื้อสัตว์ทำให้การปฏิบัติธรรมะดีขึ้นหรือไม่
ท่านตอบว่า
“การที่จะรู้หรือปฏิบัติธรรมะ
ไม่ได้ขึ้นกับการกินอะไร หรือไม่กินอะไร
ดูอย่างเจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งอย่าว่าแค่เนื้อเลย
แม้กระทั่งอดข้าว อดน้ำจนเกือบตาย ก็ยังไม่รู้ธรรมะ
เรื่องนี้เป็นเรื่องของปัญญา”

...ติดสมาธิ...

ท่านเคยกล่าวเตือนว่า
“การที่ติดอยู่กับรูปแบบของสมาธิ จะเป็นวิธีใดก็ตาม
เหมือนกับการนั่งเรือข้ามฟาก แล้วไม่ยอมขึ้นจากเรือ
ทั้งๆ ที่ เรือถึงฝั่งตรงกันข้ามแล้ว
เพราะยังหลงสนใจในตัวเรือ เครื่องเรืออยู่”

...ทำดี ทำชั่ว...

เคยถามท่านว่า มีคนสงสัยว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จริงหรือไม่
ท่านให้ความเห็นว่า ดี ชั่ว เป็นเรื่องของสังคมกำหนด ดี ในที่หนึ่ง
อาจจะเป็น ชั่ว อีกที่หนึ่ง เราควรพูดให้เข้าใจใหม่ว่า

“ทำดีมันดี ทำชั่วมันชั่ว ”

“หลวงพ่อกับคุณ ความสัมพันธ์พระธรรมะ...”

...นกคึกษา...

หลวงพ่อกเคยเปรียบเทียบว่า
คนที่ได้รับการศึกษานั้นมี ๒ จำพวก
พวกแรก เป็นผู้รู้แจ้ง หรือรู้อุจจิง เป็นบัณฑิต พุดแล้ว เข้าใจได้เลย
อีกพวกหนึ่ง เป็นเพียงผู้รู้จักและรู้จำ ซึ่งเวลาพูดจะพูดมาก คำพูดอ้อมค้อม
ฟุ่มเฟือย หรือไม่ก็อ้างตำรามากมาย เพื่อชักจูงให้คนอื่นเชื่อ ทั้งนี้เพราะตัวเองไม่รู้อุจจิง

...อดีต ปัจจุบัน อนาคต...

ท่านกล่าวอยู่เสมอว่า อดีตผ่านไปแล้วแก้ไขไม่ได้ อนาคตก็ยังมาไม่ถึง
มีแต่ปัจจุบันนี้ ที่เรายังทำอะไรได้
ถ้าทำดีวันนี้ วันนี้ก็จะเป็นอดีตที่ดีของวันพรุ่งนี้
และวันพรุ่งนี้ก็เป็นอนาคตที่ดีของวันนี้
ที่ทำดีแล้ว จะไปห่วงอะไรกับสิ่งที่แก้ไขไม่ได้
และสิ่งที่ยังมาไม่ถึง ที่แก่ทุกข์ในปัจจุบันนี้ไม่ได้

...อริชฐาน...

ข้าพเจ้าเคยถามท่านว่า ตอนก่อนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ๆ
หลังจากได้อันอาหารของนางสุชาดาแล้วได้อลวยถาด
ปรากฏว่าอลวยทวนกระแสน้ำ ซึ่งดูผิดธรรมชาติ
ท่านมีความเห็นอย่างไร ท่านชี้แจงว่า
“ของทุกอย่างย่อมลดยตามกระแสน้ำ เรื่องนี้เป็นการทวนกระแส
ความคิดที่มีอยู่และเป็นอยู่ ถ้าเราคิดย้อนกลับขึ้นไปบ้าง
ก็จะรู้ความจริงว่าเป็นอย่างไร”

...ทำงานอย่างมีสติ...

หลวงพ่อกำลังอยู่เสมอว่า

“คนเรามีหน้าที่ที่จะต้องทำในสังคมที่ตนอยู่เป็นธรรมดา
การปฏิบัติหน้าที่โดยมีสติ จะได้ผลงานที่สมบูรณ์”

...แสงตะเกียง...

ในระยะหลังๆ ที่หลวงพ่อสภาพไม่ค่อยดี ภรรยาของข้าพเจ้า
ได้ปรารภกับท่านด้วยความเป็นห่วงเรื่องการสอนธรรมะ
หลังจากที่ท่านจากไปแล้วว่าจะเป็นอย่างไ ท่านตอบว่า

“เรื่องนี้อ่าเป็นห่วงเลย ตราบใดที่ยังมีคนอยู่
ก็จะมีคนรู้ธรรมะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว

เพราะธรรมะไม่ใช่เรื่องผูกขาดเป็นของส่วนตัว

ธรรมะมีมาก่อนสมัยพุทธกาล

แต่พระพุทธเจ้าเป็นคนแรกที่ทรงนำมาสอนและเผยแผ่
คนที่รู้ธรรมะนั้น เปรียบได้เหมือนกับตะเกียงที่จุดสว่างขึ้นในความมืด

คนที่อยู่ใกล้จะเห็นชัด คนที่อยู่ไกลก็เห็นชัดน้อยลง

สักพักหนึ่งตะเกียงจะดับไป

และจะมีการจุดตะเกียงให้สว่างขึ้นอีกเป็นครั้งคราว ”

“หลวงพ่อกับ ความสะอาดบริสุทธิ์พระธรรมดา”

...เรียนกับใคร...

ในการเข้ารักษาตัวครั้งสุดท้ายที่โรงพยาบาลสมิติเวช ท่านปรารภว่า การเจ็บป่วยคราวนี้เป็นเรื่องที่หนัก ท่านเองก็ได้แต่เฝ้าดูลมหายใจของตนเองว่าจะหยุดเมื่อใด ข้าพเจ้าจึงได้ถามตรงๆ ว่า เมื่อสิ้นหลวงพ่แล้ว จะแนะนำให้ศึกษาธรรมะกับใคร จึงจะได้ผลดีที่สุด ท่านตอบว่า

“จงศึกษาธรรมะจากตัวเอง ดูจิตใจตัวเอง ดีที่สุด”

...ลูกศิษย์หลวงพ่...

เมื่อได้เรียนถามว่า มีลูกศิษย์ท่านใดบ้าง ที่คิดว่าเป็นอย่างหลวงพ่ ท่านตอบว่า

“เรื่องนี้เป็นเรื่องของจิตใจ เรายังถึงจิตใจคนอื่นได้ยาก แต่คำพูดที่ออกมานั้น เราเข้าใจกัน”

สอนคนในสังคมปัจจุบัน

เคยถามท่านว่า ศาสดาที่ประกาศศาสนาต่างๆ ในโลกนี้
ต่างกำเนิดเกิดขึ้นเมื่อหนึ่งพันหรือสองพันปีที่แล้ว
ในสังคมที่มีสภาพเรียบง่าย ไม่ซับซ้อนวุ่นวายเช่นในปัจจุบันนี้
คำสอนที่ได้ผลในสมัยนั้นจะยังสามารถสอนคนในสังคมปัจจุบันได้หรือ
ซึ่งเป็นสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนยากที่จะคาดการณ์ได้ว่า
จะมีอะไรเกิดขึ้นในอีก ๓ ปี ๕ ปีข้างหน้า
อีกทั้งปัจจุบันเป็นสังคมวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่สังคมโบราณที่ล้าสมัย
แม้คำสอนของพระพุทธเจ้าเอง ท่านสอนแต่คุณอันดีโบราณ
มีวัฒนธรรมความเชื่อแตกต่างจากเราท่านทั้งหลาย
ด้วยเหตุนี้ผมจึงถามท่านต่อไปว่า
“เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าคำสอนของพระพุทธเจ้า
จะสามารถสอนคนในปัจจุบันได้หรือ ?”

หลวงพ่อบอกว่า
“เป็นเรื่องธรรมดาที่สังคมจะมีการเปลี่ยนแปลง เพราะในโลกนี้
ไม่มีสิ่งที่เป็นอมตะ มีแต่สิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป
จะมีก็แต่ธรรมชาติของจิตใจคนเท่านั้น ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
คนที่เกิดเมื่อหลายพันปีก่อน หรือเกิดในปัจจุบัน หรือในอนาคต
ต่างมีความโลภ ความโกรธ ความหลง ฯลฯ มีวิชาเหมือนกัน
เพียงแต่การแสดงออกที่ปรากฏ แตกต่างตามเวลาและสภาพสังคม
การศึกษาพุทธศาสนาที่แท้จริงนั้น คือการศึกษาเรื่องจิตใจของคนนี้เอง
ดังนั้นจึงไม่มีปัญหาของเวลามาเกี่ยวข้องกับ สอนคนได้ตลอดไป
คำสอนใดในพุทธศาสนาที่ไม่ได้มุ่งสู่ประเด็น
การศึกษาที่ธรรมชาติของจิตใจคน หลวงพ่อบอกว่า
เป็นเพียงเปลือก กระพี้ หรือกิ่งก้านสาขา ไม่ใช่แก่น อาจจะมีประโยชน์บ้าง
แต่ไม่เท่ากับประโยชน์ที่ได้จากแก่นที่แท้จริง”

“หลวงพ่อก๊วย ความสัจธรรมในพระธรรมดา”

หนังสือเล่มนี้ได้รับต้นฉบับจาก

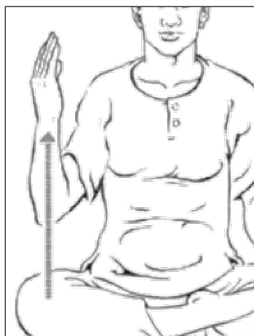
นพ.วัฒนา สุพรหมจักร

เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖

ฉบับภาษาอังกฤษแปลโดย Bhikkhu Nirodho

อ่านได้ที่หัวข้อ Luangpor Teean (in English)

“An Interview with an Awakened Master Luangpor Teean”

เมื่อเคลื่อนไหว ก็ รู้จักตัว เมื่อหยุด ก็ รู้จักตัว

รายนามผู้ร่วมสนับสนุนการพิมพ์หนังสือ

“หลวงพ่อก๊วย มหัตตจริยในพระธรรมดา” ในครั้งนี้ (มกราคม ๒๕๕๔)

๑. คุณ ชุมพล เนื่องจำนงค์ และครอบครัว	๒๐,๐๐๑	บาท
๒. พญ. พรรณพิศ สุพรหมจักร และครอบครัว	๑๕,๐๐๐	บาท
๓. พญ. สุดี ชมเดช	๑,๐๐๐	บาท
๔. พญ. จันทรา เจริญวาสิน	๑,๐๐๐	บาท
๕. คุณ สมจิตร ตั้งเสริมวงศ์	๒,๐๐๐	บาท
๖. โครงการนอมนำธรรมสู่ชีวิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๔,๐๐๐	บาท
๗. รศ. สิริกร กาญจนสุนทร (อุทิศส่วนกุศลให้คุณแม่แฉล้ม กาญจนสุนทร)	๕,๐๐๐	บาท
๘. คุณ สุวิทย์ แซ่โค้ว	๕๐๐	บาท
๙. คุณแม่ กาบมณี พลกุล, คุณพ่อ จันทร์ สิงห์สา	๒,๐๐๐	บาท

แนวทางการเจริญสติ ตามแนวทางของ หลวงพ่อเทียน จิตตสุภา

ความคิดเป็นธรรมชาติทางนามธรรมชนิดหนึ่ง
ซึ่งมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อวิถีชีวิตและจิตวิญญาณของเรา
เราคุ้นเคยและอยู่กับความคิดเกือบตลอดเวลา
แต่เราแทบจะไม่รู้จักความคิดและกลไกการทำงานของมันในตัวเราเลย
ทั้งนี้เนื่องจากความคิดนั้นมีความเร็วกว่าแสงฟ้าแลบ
และไหลต่อเนื่องเหมือนสายน้ำ

ความคิดมีสองประเภท
ความคิดชนิดหนึ่ง มันเกิดขึ้นมาแวบเดียวมันไปเลย
ความคิดชนิดนี้มันนำโทษะ โมหะ โลภะเข้ามา

ความคิดอีกอย่างหนึ่ง เป็นความคิดที่เราตั้งใจคิดขึ้นมา
ความคิดชนิดนี้ไม่นำโทษะ โมหะ โลภะเข้ามา
เพราะความคิดชนิดนี้เราตั้งใจคิดขึ้นมาด้วยสติปัญญา

ความทุกข์เกิดขึ้นเพราะเราไม่เน้นความคิด
แต่ตัวความคิดจริงๆ นั้นมันไม่ได้มีความทุกข์
สาเหตุที่มันมีความทุกข์เกิดขึ้นคือ
เมื่อเราคิดขึ้นมา เราไม่ทันรู้ไม่ทันเห็น ไม่ทันเข้าใจความคิดอันนั้น
มันก็เลยเข้าไปในความคิด เป็นโลก เป็นโกรธ เป็นหลงไป
แล้วมันก็นำทุกข์มาให้เรา

เมื่อเราไม่รู้จักแก้ไข มันก็คิด คิดอันนั้น คิดอันนี้
คนเราจึงอยู่ด้วยทุกข์ กินด้วยทุกข์ นั่งด้วยทุกข์ นอนด้วยทุกข์
ไปไหนมาไหนด้วยทุกข์ทั้งนั้น

เอาทุกขนั้นแหละเป็นอารมณ์ไป
แต่ถ้ามารู้สติให้รู้เท่าทันความคิด
พอดีมันคิดปุ๊บ..ทันปั๊บ คิดปุ๊บ..ทันปั๊บ มันไปไม่ได้
มันจะทำให้จิตใจของเราเปลี่ยนแปลงที่ตรงนี้

ความเป็นพระอริยบุคคลจะเกิดขึ้นที่ตรงนี้
หรือเราจะไต่ตนทางหรือกระแสพระนิพพานที่ตรงนี้
วิธีการเจริญสติ หรือการทำความรู้สึกตัว

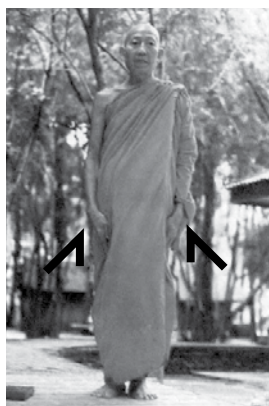
๔๓ หมายถึง **ความระลึกได้**

หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือ “ให้รู้สึกตัว”
ให้รู้สึกตัวในการเคลื่อนไหว
กระพริบตาก็รู้ หายใจก็รู้ จิตใจมันนึกมันคิดก็รู้
การเคลื่อนไหวเป็นสาระสำคัญของการเจริญสติ
ถ้าหากเรานั่งนิ่งๆ ไม่มีการเคลื่อนไหว
พอดีมันเกิดขึ้นมา เราก็เลยไปรู้กับความคิด
มันเป็นการเข้าไปอยู่ในความคิด เพราะไม่มีอะไรตั้งไว้
ดังนั้นจึงมีการฝึกหัดการเคลื่อนไหวของร่างกาย
ให้ร่างกายเคลื่อนไหวอยู่เสมอ
ถ้าเรามีสติรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย
เมื่อใจคิดขึ้นมา เราจะเห็น เราจะรู้

เพื่อให้เกิดญาณปัญญารู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง
หลวงพ่อก๊วย จิตตสุโก ไต่แนะนำให้เราเคลื่อนไหวตลอดเวลา
และ “รู้” การเคลื่อนไหวนั้น
โดยมีกลอุบายหรือเทคนิคในการเจริญสติอย่างต่อเนื่อง
ซึ่งประกอบด้วยการเดินจงกรม
และการเคลื่อนไหวมือเป็นจังหวะ

การสร้างจังหวะ

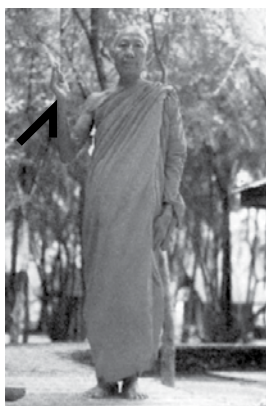
เมื่อเรามีเวลาว่าง จะเดินจงกรม สลับกับการนั่ง/ยืนสร้างจังหวะก็ได้
การฝึกสติแบบนี้ นั่งพับเพียบก็ได้ นั่งเหยียดขาก็ได้ นั่งขัดสมาธิก็ได้
นั่งเก้าอี้ห้อยขาก็ได้ ยืนก็ได้ แล้วก็ทำจังหวะติดต่อกันต่อเนื่องไป

ยืนปล่อยมือสบายๆ
...ในรั้ว

๑ พลิกรมือขวาตะแคงซ้ายๆ
...ในรั้ว

๒ ยกมือขวาขึ้น ...ในรั้ว
มือหยุด...ในรั้ว

๓ เอามือขวามาแตะท้อง
...ในรั้ว

๔ พลิกรมือซ้ายตะแคงซ้ายๆ
...ในรั้ว

๕ ยกมือซ้ายขึ้น ...ในรั้ว
มือหยุด ...ในรั้ว

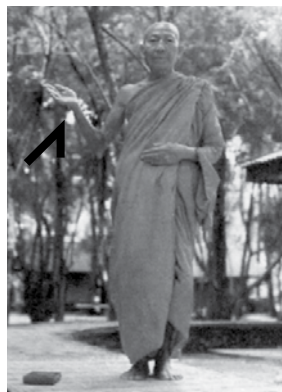
“อุทฺตมมโหิตินุ ความสละสลวยในพระธรรมคา”

๖ เอามือซ้ายมาทับมือขวาที่
ท้อง ...ในรั้ว

๗ เลื่อนมือขวามาที่หน้าอก
...ในรั้ว

๘ ยกมือขวาไปด้านข้าง
...ในรั้ว

๙ ลดมือขวาลง
...ในรั้ว

๑๐ พลิกมือขวาเข้าหา
ลำตัว ...ในรั้ว

๑๑ เลื่อนมือซ้ายขึ้นไป
หน้าอก ...ในรั้ว

๑๒ ยกมือซ้ายไปด้านข้าง
...ในรั้ว

๑๓ ลดมือซ้ายลง
...ในรั้ว

๑๔ พลิกมือซ้ายเข้าหา
ลำตัว ...ในรั้ว

๑-๑๐ ของทุกเดือน	ปลายนา	หมู่ ๑๕				คลองหลวง	ปทุมธานี	พระอ.โกศล	๐๘๑-๒๐๒๓๓๒๓
๔-๑๑ ม.ค.๕๔	ป่าหนองคู	หนองคู		หนองงู	นาเทือก		มหาสารคาม	พระศรีวรญาณ	๐๘๑-๐๕๑๐๙๔๕
๔-๑๑ ม.ค.๕๔	ป่าปอภาร	ปอภาร		ปอภาร	เมือง		ร้อยเอ็ด	พระอ.มานะ	๐๘๑-๒๖๐๔๘๘๒
๔-๑๑ ม.ค.๕๔	ธาตุโขง	หนองหาน		หนองหาน	หนองหาน		อุดรธานี	พระอ.มรกต	๐๔๒-๒๖๑๐๒๗
๑๑-๑๘ ม.ค.๕๔	ป่าศรีคูทอง	ห้วยยาง		ห้วยยาง	คอนสาร		ชัยภูมิ	พระอ.เปี่ยม	๐๘๑-๕๙๒๗๐๒๖
๑๑-๑๘ ม.ค.๕๔	โพธิ์ศรี	เคื่อ-โพธิ์		กุดน้ำใส	จตุรัส		ชัยภูมิ	พระอ.สมพร	๐๘๕-๖๓๓๑๕๘๘
๒๐-๒๗ ม.ค.๕๔	ป่าเขาคงคา	โนนระเวียง		โคกกระชาย	ครบุรี		นครราชสีมา	พระอ.ดุรงฤทธิ์	๐๘๗-๒๕๒๓๙๘๖
๒๒-๒๙ ม.ค.๕๔	ป่ามหาบุญใหญ่	เมืองกะ			แมริม		ชัยภูมิ	พระอ.สุริยา	๐๘๙-๔๓๒๐๒๗๒
๒๒-๒๘ ม.ค.๕๔	ระสังทอง	บอติลา			บ้านดุง		อุดรธานี	พระอ.สุภาพ	๐๘๖-๐๖๑๕๕๒๕
๒๕-๓๐ ม.ค.๕๔	ป่าศิลาทอง	นางแดง		นางแดง	หนองบัวแดง		ชัยภูมิ	หลวงพ่ทอง	๐๘๔-๔๙๖๗๕๗๐
๒๗ ม.ค.-๓ ก.พ.๕๔	อุทัยธรรมมาฯ	กุดึง		ท่ามะไฟ	แก่งครอ		ชัยภูมิ	พระอ.ประจักษ์	๐๘๕-๗๖๓๐๔๓๕
๑-๗ ก.พ.๕๔	ชัยใหญ่สังขฯ	ชัยใหญ่		ชัยใหญ่	ชัยใหญ่		ชัยภูมิ	หลวงพ่อสนธิ์	๐๘๙-๒๕๒๓๗๓๕
๑-๗ ก.พ.๕๔	เทพประทาน	เทพประทาน		คลองตะเภา	ท่าตะเียบ		ฉะเชิงเทรา	พระอ.วิไล	๐๘๙-๔๕๘๓๔๓๔
๓-๑๐ ก.พ.๕๔	ศิลาดาบ	ธาตุทอง		ธาตุทอง	ภูเขียว		ชัยภูมิ	พระครูวิศิษย์	๐๘๒-๕๔๗๘๘๒๔
๓-๑๐ ก.พ.๕๔	พระยาภักดิ์	คลองสี		รอบเมือง	เมือง		ชัยภูมิ	ด.พ.สงวน	๐๘๗-๙๖๐๐๑๓
๔-๑๐ ก.พ.๕๔	โพธิ์ศรี	ดอกลาง		พ้งู	หนองหาน		อุดรธานี	พระอ.บุญชู	๐๘๗-๒๑๘๔๖๕๒
๙-๑๕ ก.พ.๕๔	ศิลามงคล	ศิลามงคล		หนองสวรรค์	เมือง		หนองบัวลำภู	ด.พ.ทองพล	๐๘๓-๓๕๕๖๔๖๘
๑๗-๒๔ ก.พ.๕๔	ท่มิ่งขวัญ	ดิว		กุดป่อง	เมือง		เลย	พระอ.คำไม่	๐๘๗-๒๒๐๘๙๙๙
๒๐-๒๘ ก.พ.๕๔	บ้านกุเตา	บ้านกุเตา		โยนก	เสียงแสน		ชัยภูมิ	พระอ.บรรพต	๐๘๓-๑๓๕๙๘๘๓
๒๔ ก.พ.-๒ มี.ค.๕๔	ป่าสันติสุข	ปากชม		ปากชม	ปากชม		เลย	ด.พ.ยุ่น	๐๔๒-๘๘๑๑๔๑

วัน/เดือน/ปี	วัด/สำนักปฏิบัติ	หมู่บ้าน	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ผู้ประสาน	โทรศัพท์
๒-๖ มี.ค.๕๔	บรรพตคีรี	บุษม	บุษม	เสียด่าน	เลย	ด.พ.พุด	๐๘๙-๕๗๒๐๙๔๘
๘-๑๕ มี.ค. ๕๔	เทพนิมิต	โนนสูง	โนนสูง	บ้านฝาง	ขอนแก่น	พระอ.เหธิอ	๐๘๙-๒๗๙๐๕๘๖
๙-๑๕ มี.ค.๕๔	ภูเขารวม	ท่ามะไฟ	ท่ามะไฟ	แก่งคร้อ	ชัยภูมิ	ด.พ.คำเขียน	๐๘๗-๗๗๙๐๓๗๙
๑๕-๒๒ มี.ค.๕๔	ป่ากาลิโก	ห้วย	หนองโดน	จตุรัส	ชัยภูมิ	พระอ.लगน	๐๘๑-๐๖๔๑๒๗๕
๒๓-๓๐ มี.ค.๕๔	โนนสูงสะอาด	บ้านโนน	โนนสำราญ	เมือง	ชัยภูมิ	พระอ.สุปัน	๐๘๑-๑๕๘๔๔๐๒
๑-๘ เม.ย.๕๔	โพมทอง	หนองแก	หนองไผ่	แก่งคร้อ	ชัยภูมิ	ด.พ.บุญธรรม	๐๘๑-๐๖๘๕๗๘๙
๔-๑๑ เม.ย.๕๔	ป่าโสมพนัส	ภูเพ็ก	นาหัวบ่อ	พรมณานิคม	สกลนคร	พระอ.สุริยา	๐๔๒-๙๘๑๐๐๐
๑๘-๒๔ เม.ย.๕๔	ป่าหนองกุ้ง	หนองกงแสง	หนองกุ้ง	ภูเวียง	ขอนแก่น	พระอ.นิวัฒน์	๐๘๕-๗๕๐๙๑๓๕
๒๔-๓๐ เม.ย.๕๔	ศรีบูรพา	หนองแสง	พระพลับ	เมือง	ขอนแก่น	พระมหาเฉลิม	๐๘๔-๔๒๗๗๙๖
๑๐-๑๗ พ.ค.๕๔	หนองกระสังข์	หนองกระสังข์	ห้วยหอม	ตาคี	นครสวรรค์	พระมหาเฉลิม	๐๘๖-๕๙๑๑๔๑๐
ช่วงวิสาขบูชา ๕๔	โมกขนาราม	หัวทุ่งคำไฮ	บ้านเป็ด	เมือง	ขอนแก่น	พระอ.เอนก	๐๘๖-๔๕๐๒๘๙๐
๒๙ ส.ค.-๖ ก.ย.๕๔	พระนอนจักรสีห์	จักรสีห์		เมือง	สิงห์บุรี	พระราชกิตติเมธี	๐๘๑-๙๙๔๑๘๖๑
	ถ้าเขาพระ			อวกสิ	กระบี่	ด.พ.สมบูรณ์	๐๘๖-๖๑๕๓๖๐๑
	ป่านาคุณ			นาเชือก	มหาสารคาม	พระศรีวรญาณ	๐๘๑-๐๕๑๐๙๔๕
	สนามใหม่	๒๗		บางกรวย	นนทบุรี	ด.พ.ทอง	๐๒-๘๘๓๗๒๕๑
	พรหมบุรี	ม.๓		พรหมบุรี	สิงห์บุรี	พระมหาสุรินทร์	๐๘๑-๙๙๑๒๕๘๕
	หนองไผ่วิทยาราม			หนองไผ่	เพชรบูรณ์	หลวงพ่ोजริญ	
	ทองแค			ตาคี	นครสวรรค์	พระมหาเฉลิม	
	ป่าพุทธานันโท	ปากบ้าน		เด่นชัย	แพร่	พระนิมิตสุพันธ์	๐๘๙-๙๕๖๑๖๓๕

	ถ้าแสงเทียน	หนองใหญ่	รักดีทุ้มพล	ทัยภูมิ	ด.พ.มหาดิเรก	๐๘๙-๙๕๖๒๖๒๓
--	-------------	----------	-------------	---------	--------------	-------------

หมายเหตุ

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม - ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ หลักสูตรเก็บอากรมณฑลชน ๔๐ วัน และในวาระครบรอบ ๑๐๐ ชาตกาลหลวงพ่อเทียน จิตตสุโก จะมีการจัดกิจกรรมอาจริยบูชา ๔ ภาค ตลอดปี ๒๕๕๔ สนใจติดต่อสอบถามเพิ่มเติมได้ที่ พระอาจารย์คำไม่ ๐๘๗-๒๒๐๘๙๙๙ หรือดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ WWW.Luangporteean.net

คณะกรรมการอำนวยการโครงการอาจริยบูชา วาระ ๑๐๐ ปี ชาตกาลหลวงพ่อเทียน จิตตสุโก และ สวธรรมสภา จ. สมุทร

ร่วมกับโครงการบ่อน้ำธรรมสุขชีวิต มหาวิทยาลัยสมุทสาครินทร์

ขอเชิญร่วมพิธีบวงสรวง

“**ต้นรู้..เบิกบานในวามและธรรม**”

อาจริยบูชา วาระ ๑๐๐ ปี ชาตกาล หลวงพ่อเทียน จิตตสุโก

วันศุกร์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๔

เวลา ๐๙.๐๐ – ๑๖.๐๐ น.

ณ ห้องประชุมอภินันท์ ๑ คณะแพทยศาสตร์

มหาวิทยาลัยสมุทสาครินทร์

วันเสาร์ที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๔ เวลา ๐๘.๐๐ – ๒๐.๐๐ น.

วันอาทิตย์ที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๔ เวลา ๐๘.๐๐ – ๑๕.๓๐ น.

ณ สวธรรมสภา ๒๐๔/๒๒ ก. เพชรเกษม

ซอย ๔๑ หมู่ที่ ๑ ก.บ.ส. อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

รายละเอียดที่ www.luangporteean.net, www.dent.psu.ac.th/dhamma

กาลามสูตร

พระสูตรนี้ในบาลีเรียกว่า “กสฺสปุตฺติสูตร”
ที่ชื่อกาลามสูตร เพราะพระพุทธเจ้าทรงแสดงแก่
ชาวกาลละมะ วรรณะกษัตริย์ แห่งกสฺสปุตตะนิคม ในแคว้นโกศล
มีเนื้อหาไม่ให้คนเราเชื่อมงาย ไร้เหตุผล โดยมีหลัก ๑๐ ประการ ดังนี้

๑. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการฟังตามกันมา (มา อนุสฺสวเณ)
๒. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการถือสืบทักันมา (มา ปรมุปราย)
๓. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการเล่าลือ (มา อิตฺถิกราย)
๔. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการอ้างตำรา หรือคัมภีร์ (มา ปิฏกสมุทฺธานเนน)
๕. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะตรรก (มา ตกฺกเหตุ)
๖. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะอนมาน (มา นยเหตุ)
๗. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล (มา อากาโรปวิตฺตเกณ)
๘. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะเข้าได้กับทฤษฎีที่พอใจแล้ว (มา ทิฏฺฐินิขฺฌานกฺขนฺติยา)
๙. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะมองเห็นรูปลักษณะน่าจะเป็นไปได้ (มา ภพฺพุปรูปตาย)
๑๐. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะนับถือว่า ท่านสมณะนี้เป็นครูของเรา (มา สมิโน นินฺ ครุติ)

ต่อเมื่อใด ฐู่เข้าใจด้วยตนว่า
ธรรมเหล่านั้น เป็นกุศล เป็นกุศล มีโทษ ไม่มีโทษ เป็นต้นแล้ว
จึงควรละ หรือถือปฏิบัติตามนั้น